

u r z i c a

ANUL VIII ★ Nr. 12 (160) ★ 15 IULIE 1956 ★ 16 PAGINI ★ 75 BANI

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

— Ba da, azi se telmină tleielatu, am auzit cum a lapoltat tata la telefon !
— Tu mai clezi în lapoaltele lui tăticu ?

Desen de H. Leru

„PROBLEMELE” UNUI CRITIC

Un debutant a tipărit o carte
Și criticul o are pe birou;
„Să mai aștepte, e un nume nou”
Și împinge-n cet volumul la o parte.

De ce m-aș apuca imediat
De persurile acestui anonim?
Dar dacă este vreun pseudonim
Sub care se ascunde un consacrat?

Pseudonimul e nenorocirea
De care poți pe drept să te cutremuri
Iosif și Anghel n-au semnat pe oremuri
Producția comună sub A. Mirea?

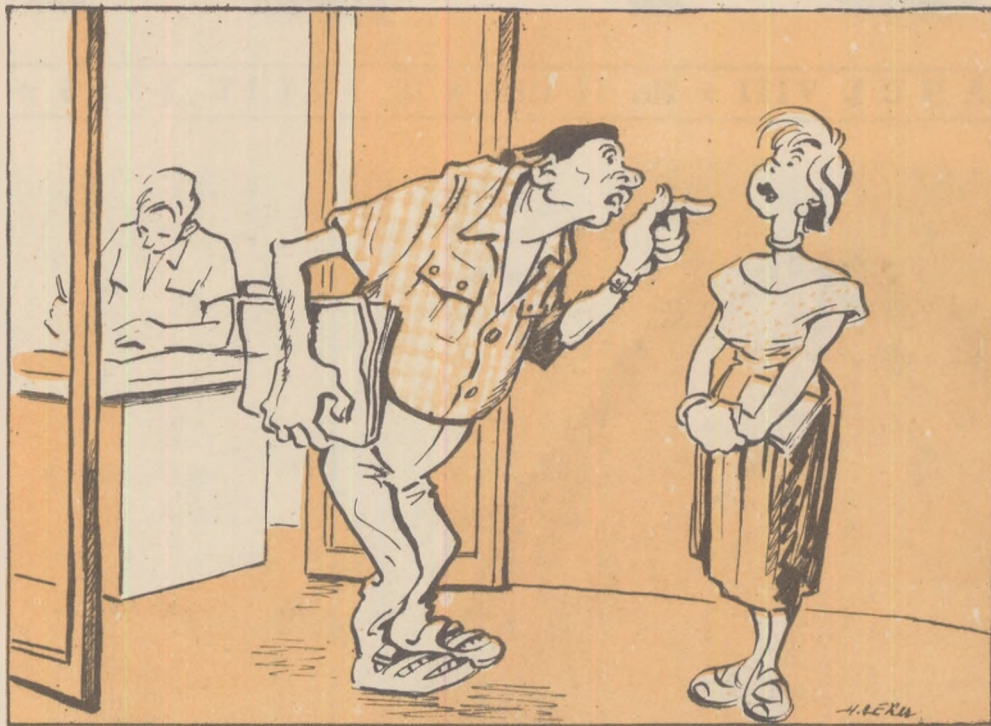
De când sînt critic, meseria mi place
Căci tott mă cred un om inteligent.
Cu anonimi țin să fiu prudent
Și vreau să știu cu cine am de-a face.

Fac ipoteze, construiesc premise,
Mă informez precis la editură
Ca nu cumva să critic oreo „figură”.
E preferabil să nu ai surprize.

Nu mă pripesc, îmi stăpînesc elanul
Chiar dacă autorul e deștept,
Chiar dacă-i genial, eu stau și aștept
Să vad ce spune O. Crohmălniceanu.

Vera Călin și N. Tertulian
Cînd sînt de acord, măndrumă foarte bine
Și-aba atunci m-apuc să scriu, în fine,
Cîte ceapa la ore un cotidian.

În critică nu-i bine, dragii mei,
Să avansezi păreri necontrolate.
Eu nu țin la originalitate,
Ci țin, precum se vede, la idei.

— ... Nu numai că ne întrece în muncă, dar o face dinadins
ca să rămînem noi în urmă!

Desen de H. Leru

SADI RUDEANU

MARTORI ȘI MOTIVE

Se judecă procesul de
divorț al tinerilor Elena
și Andrei Stanciu. Este
audiată martora Florica
Gurîță, o vecină.

PREȘEDINTELE: Care va să zică, dumneata ești vecină cu părțile?

FLORICA: Perete-n perete, tovarășe președinte! Aud tot!

PREȘEDINTELE: Atît de subțire e peretele?

FLORICA: Daa! Și la nevoite mai deschid și ușa!

PREȘEDINTELE: Și stai tot timpul cu ușa deschisă?

FLORICA: Vai de mine! Da' ce, numai grija lor o am? Ușa o deschid numai cînd vin dumnealor acasă!

PREȘEDINTELE: Aha! Și dumneata ce crezi? Tinerii au motive temelnice de divorț?

FLORICA: Păi, sigur! Eu zic că să se despartă, și dumnealul să se mute!

PREȘEDINTELE: De ce să se mute dumnealul și să nu se mute dumneaele?

FLORICA: Pentru că dumneaele, săraca, nu știe nici un instrument! Pe cînd dumnealul cîntă la trombon! Și încă cu ușa deschisă.

PREȘEDINTELE: Lasă și ușa deschisă?

FLORICA: N-o lasă dumnealul, o las eu! Că dacă o închid nu se mai aude nimic!

PREȘEDINTELE: Atunci de ce n-o închizi?

FLORICA: Ei bravo! Păi, dacă aș fi închis ușa, cine mai era azi martor aici? Care va să zică eu vă ajut în muncă și dumneavoastră ziceți să închid ușa! Mersi!

PREȘEDINTELE: Da' eu vă spun să se despartă și dumnealul să se mute!

PREȘEDINTELE: Un moment! Pînă acum am auzit numai motivele dumitale de divorț. Dar noi am vrea să cunoaștem motivele lor! Ai auzit certuri?

FLORICA: Mereu! Mai în fiecare zi! Numai ultima ceartă n-am putut s-o auz, că eram ocupată! Tocmai cînd se certau dumnealor, mă certam și eu cu bărbatu-meu, așa că vedeți dumneavoastră, ține mai aproape cămașa decît halna!

PREȘEDINTELE: Ai putea să ne spui de ce se certau?

FLORICA: Păi, sigur! Într-o zi, vine pe la ei mama dumnealul! Eu cum le-am văzut pe amîndouă, am și luat măsură!

PREȘEDINTELE: Ce măsură?

FLORICA: Am deschis ușa! Și imediat au început! Mama dumnealul țipa la mama dumneaele, că băiatul ei e mare muzicant, că e cult, că putea să nimerească mai bine,

mama ei zicea că fata n-a avut nevoie de un băutar s-o înnebunească la cap, și uite așa, din una în alta, în fiecare zi, pînă ce fata a băgat divorț.

PREȘEDINTELE: Aș vrea un exemplu mai edificator!

FLORICA: Odată, vine mama dumnealul și...

PREȘEDINTELE: Mă ierți că te intrerup, dar am vrea să știm de ce se certau copiii, nu mamele.

FLORICA: Copiii? Păi... pe ei... nu prea l-am auzit! Numai cînd veneau mamele era frumos! Căci copiii ce știu? Tineri amîndoi, trebuia să se certe mamele pentru ei...

PREȘEDINTELE: Bine, mulțumesc! Să ascultăm părțile!

FLORICA: Eu asta zic: părțile să se despartă și partea dumnealul să se mute și să ia și trombonul cu el!

PREȘEDINTELE: Bine, bine! Reclamanta Elena Stanciu! Ai vrea să ne spui, în amănunt, ce motive de divorț ai?

ELENA: Păi s-a plîns că nu știu să gătesc de toate, că nu sînt gospodină și...

PREȘEDINTELE: Cine s-a plîns? Soțul?

ELENA: Nu! Măcă-sa!... Și erau mereu certuri pînă s-a ajuns la concluzia că trebuie să introduc cerere de divorț.

PREȘEDINTELE: Cine a ajuns la concluzia asta? Dumneata?

ELENA: Nu! Măcă-meal! Zicea că dacă mai stau cu el, moare. Și decît să moară mama...

PREȘEDINTELE: Mulțumesc! Părintul Andrei Stanciu! Ce ai de declarat?

ANDREI: Nu sînt vinovat și nu consimt la divorț!

PREȘEDINTELE: Se respinge acțiunea de divorț ca fiind nefondată!

ELENA: Andrei, dragul meu!

ANDREI: Lenușo!

FLORICA: Tovarășe președinte, da' trombonul?

PREȘEDINTELE: Procesul s-a terminat!

FLORICA: Ia uite frate ce mai socoteală! Cînd să zic și eu c-am scăpat de zgomot, dumnealor se împacă peste voința mamei!

Copii denaturați!

S. M. T. Abia pe seară se întoarce. Eu sînt membru în comitet.

- Așaaa... Ei, ia spune, măi, tată, cum merg muncile? Greu fără agronom, așa-i? Știința, tovule. Fără ea nu faci nimic. Ia zi, cum stați cu grîul?

- Foarte bine. Mîine leșim la seceriș - îi răspunse Dumitriță fără codeală.

- Ei, ei... las' că vedem noi cînd leșim. Vezi, măi tovarășe, cum stă chestiunea. Dacă n-ar fi știința, crezi că societatea ar progresa, adică, vorbind pe limba noastră, ar merge înainte? Ba! Am rămnine la evul mediu, adică la strămoșii noștri, care...

Todoruț se ivi în prag, făcînd semne de disperare.

- Ce-i Todoruț?

- Mîncă ordănițele zarzavaturile de la motocicletul dumnealui. Ce-i de făcut?

- Se spune „motocicleta” tovarășe - zise agronomul.

Apoi porunci: - Du-o în magazie. Intorcîndu-se spre Dumitriță continuă: Slab nivel au oamenii dumneavoastră. Primul lucru pe care trebuie să-l facem chiar de mîine e ridicarea nivelului, elaborarea noțiunilor elementare în agrotehnică, împărțirea metodelor înaintate, și n-ar strica un curs de vreo trei luni în care să fie explicate expresiile tehnice cele mai uzuale.

trei luni în care să fie explicate expresiile tehnice cele mai uzuale.

- Cred că mai întîi trebuie să mergeți pe cîmp, să vedeți grîul și dacă...

- Ții, tovarășe! Dumneata uști că omul primează? Că el e cel mai prețios capital? Cum să-l scoți pe cîmp fără nivel? Săptămîna asta organizăm la cîmin conferințele pe care, la sfîrșit, le încheiem cu o serbare mobilizatoare. Săptămîna viitoare prima secerătoare va intra în lanuri așa după cum am să indic la cea de a treia conferință intitulată „Cum să secerăm mecanic”. Totul trebuie să se desfășoare planificat, organizat, după sfaturile mele.

- Să ieșim tocmai săptămîna viitoare? Păi, o să ni se scuture grîul pe cîmp, tovarășe inginer... Lăsați, zău, conferințele, că s-au ținut din astea pe la noi... Am făcut și cursuri... Mai bine vedeți grîul. Iaca - zdrobiți un bob în dinți și-o să vedeți că-i gata...

- Să-l zdrobesc în dinți? Euu?! Uite ce înseamnă să fii înopotat. Eu sînt agronom, tovarășe. Om de știință. Mîine să-mi faceți mobilizarea la cîmin.

Todoruț care intrase nu de mult în încăperea, răspunse făcîndu-l semn lui Dumitriță să tacă:

- Păi, vă fac eu o mobilizare, pe cînstă. N-aveți nici o grijă. Ies cu toba în fața sfatului: bum, bum, bum... În trei minute adun tot satul. Cît despre pavoazare, motocicletul dumneavoastră e un fleac pe lingă ce-o să facem noi la cîmin... Să nu-mi ziceți mie Todoruț dacă n-o fi așa...

A doua zi, tot satul făcea mare haz adu-

nat în fața sfatului: Todoruț, cu o tobă cînt toate zilele, împodobită cu fișii de foiță creponată, în toate culorile, suna mobilizarea însoțind bubuiturile cu versuri:

*Foate verde peliniță
La cîmin e conferință...*

Agronomul zimbea fericit rumegînd în gînd începutul primei conferințe.

Peste o jumătate de oră, Dumitriță și președintele întrebă îngrijorați pe Todoruț:

- N-o să lasă vreo incurcătură? Atît ar trebui, să ne lîpsească oamenii de la cîmp, pe motiv că...

- Fiți liniștiți. Au înțeles ei foarte bine despre ce e vorba: bătrînii, copiii și personalul administrativ vor merge la conferințe, restul vor ieși la cîmp, la seceriș... N-au să se încurce, să vedeți...

Și treburile au mers bine, pînă cînd, la a cincea conferință, adică a cincea zi de la sosirea agronomului, tocmai cînd acesta dădea explicații ample despre importanța legăturii dintre teorie și practică, din fundul sălii se ridică, ieșind ca din pămînt, neastîmpăratul de Todoruț:

- Noi pricepurăm teoria, da' ce-ar fi să mergem pe cîmp să vedem cu ochii noștri grîul? Ziceți: trebuie recoltat cînd e în plîngă și plantele din lan să fie îngălbenite cu totul. Eu zic, bine, dar atunci să legăm teoria de practică, și să mergem pe cîmp.

- Așa e, să mergem, să vedem... strîgară în cor cel din sală.

Ce putea să facă agronomul? S-a dus... Cînd a ajuns la marginea satului a rămas cu ochii holbați la cîmpul chel, ciugulit de păsări. Întoarse capul spre stînga, unde colectivîștii își făcuseră aria de treier, și își mușcă buzele de necaz.

Se întoarse furios spre Todoruț:

- Ai secerat fără sfatul meu, fără agronom, de capul vostru...

- Ba, răspunse Todoruț undînd un zimbet fugar, am făcut cum scrie la carte și cum ne-a spus agronomul nostru...

- Agronomul vostru? Ce agronom?

- Cum ce agronom? Păi, nu știți? Tovarășul Dumitriță. Că-i ditamai inginerul...

- Dumitriță?... Și atunci la ce dracu m-ați mai chemat și pe mine...?

Todoruț își dezveli dinții iar, rîzînd ca un drac:

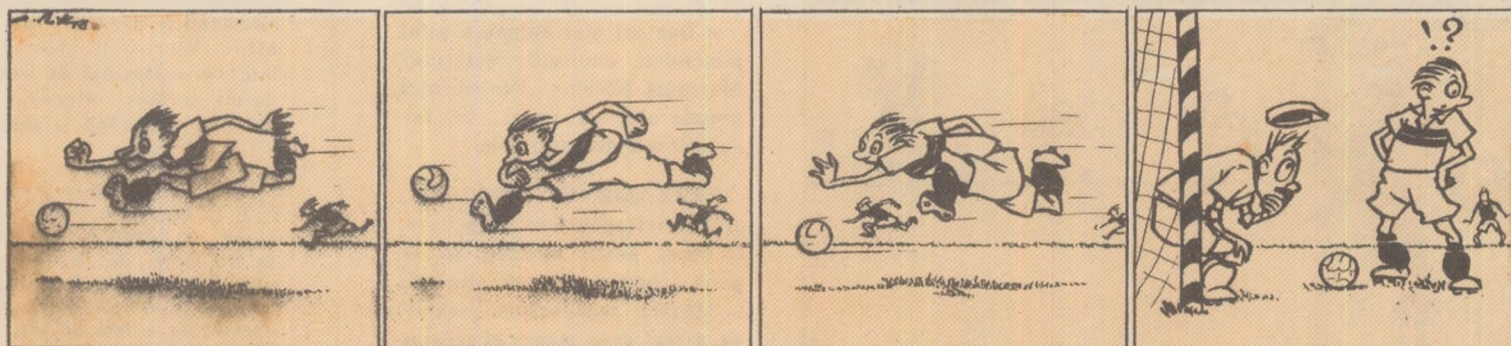
- Păi așa... în schimb de experiență...

După o pauză, în care agronomul își schimbă de trei ori culoarea la față, Todoruț adăugă...

- Și pentru recolte bogate la... Ploța. Că dacă-i mai țineți vreo trei zile conferințe, adunați spicele goale și grîul din țărîna. Acum or fi terminat și el cu secerișul... Și aplecîndu-se, cu același zimbet hitru pe buze și cu o nuanță de mîndrie în glas, îi șopti la ureche:

- Știi, tovarășe inginer, asta a fost ideea mea... Că ai din Ploța n-au destul bătrîn și copil ca să umple cîminu'... Și i-am ajutat în muncă, deh!

O CURSĂ FORMIDABILĂ

Desen de Rik Auerbach

- Ei, poftim!!! acum
n-am cui s-o pasez...

In această rubrică dă consultații Doctor Urzica, fiindcă personalul medical, sanitar și veterinar despre care e vorba mai jos... nu dă consultații.

Consultația nr. 1

NUMELE BOLNAVELUI: Doctor Trifănescu.

UNDE FIGUREAZĂ: La cabinetul medical al fabricii chimice din orașul Mărășești (regiunea Galați).

UNDE FUNCȚIONEAZĂ: In sinul familiei, la 60 de kilometri, în orașul Rimnicu Sărat (regiunea Plocești).

BOALA PRINCIPALĂ DE CARE SUFERĂ: Amnezie. (Uită patru zile din săptămână să vină pe la cabinetul medical al fabricii din Mărășești).

REFERINȚE PROFESIONALE: Doctor bun, foarte căutat.

(E... căutat prin localurile din oraș, de către salariații fabricii când pe la cabinet nu mai vine).

BOALĂ SECUNDARĂ: Slăbiciune. (Viticolă, vinicolă și țuicăcolă). I se spune boală... secundară, după ritmul în care se manifestă: secunda și paharul secunda și totul!

CARACTERUL ACESTOR BOLI: Epidemic. (De aceeași amnezie și de aceeași slăbiciune suferă la acest cabinet medical și subalternul doctorului, ofițiantul sanitar).

VIRSTA PACIENȚILOR: Oameni în etate.

STAREA LOR ACTUALĂ: Stare de ebrietate.

TRATAMENT INDICAT: Chimioterapie. (Adică prezență zilnică la fabrica chimică, la cabinetul ei medical). Neurmind

această indicație, se pot... trezi cu alt tratament.

Consultația nr. 2

NUMELE BOLNAVEI: Pirnău Gh. Elena.

FUNCȚIA: Moașă la „casa de naștere” din comuna Govora-Sat, raionul Rimnicu Vilcea.

BOALA DE CARE SUFERĂ: Domiciliu. (Adică moașa stă mai mult la... domiciliu decît la serviciu).

EFECTELE BOLII: Lacăt la ușa casei de naștere, din care cauză femeile venite să nască acolo, se întorc cum au venit și nasc la domiciliul lor, neasistate de moașa Pirnău.

CE ÎNGRIJIRI NECESITĂ BOLNAVA: Îngrijirea... grădini sale de zarzavat, de către îngrijitoarea Dina Ana de la casa de naștere, în care scop lipsește și ea, din ordinul moașei, de la serviciu în orele de program.

ALTE RECOMANDĂRI MEDICALE: Moașa Pirnău Elena să... lepede urgent aceste năravuri, iar secția sănătate a sfatului popular rațional să nu se mai... moșească, ci să aplice prompt acestei moașe bolnave, cuvenitul... tratament.

Consultația nr. 3

(Pentru personalul veterinar și tehnic al Punctului agricol Poiana Mare, raionul Calafat, regiunea Craiova).

NUMĂRUL BOLNAVELOR: Patru.

DIAGNOSTIC: Fiecare cu... boala lui.

- Zootehnistul și tehnicianul veterinar sînt... surzi. (Surzi total la nevoile gospodăriei agricole colective, aflată chiar în aceeași comună, pe care n-o vizitează de loc spre a-i da vreo îndrumare zootehnică sau veterinară).

- Tehniciana agricolă Căvescu Maria... nu vede. (Nu vede halul de murdărie în care se află sediul punctului agricol: în schimb, își vede bine de treburile sale personale, ocupîndu-se la domiciliul său, în timpul orelor de serviciu, cu o crescătorie proprie de puț de găină).

- Dar cel mai bolnav e șeful punctului, doctorul veterinar Marinică Niculae. Dinsul nici n-aude nici nu vede... ce face subalternii domniei sale.

TRATAMENTE INDICATE:

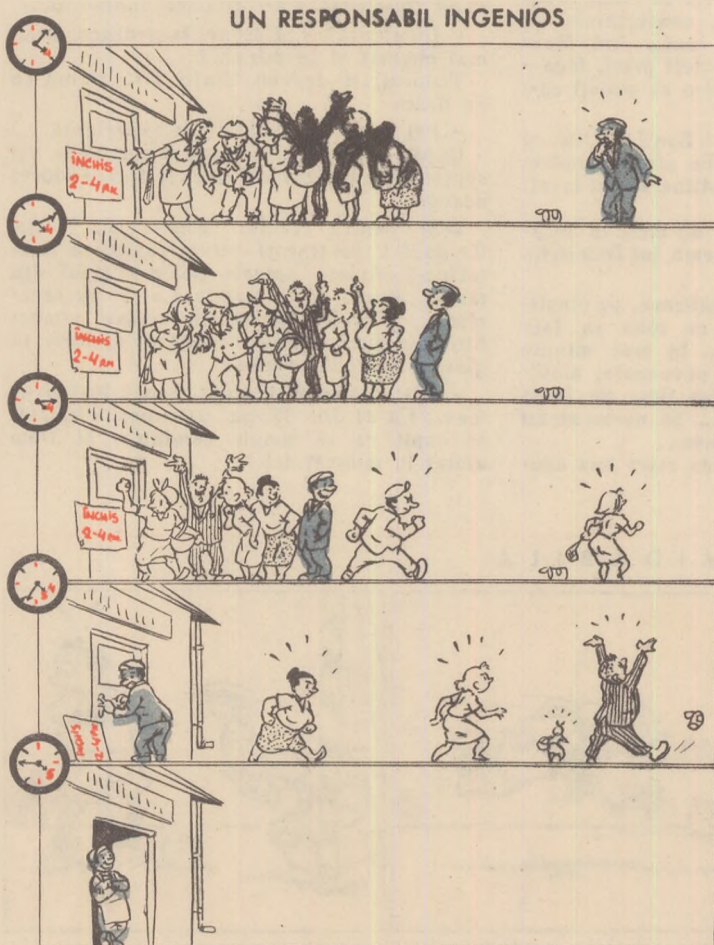
1. Măsuri operatorii prin care, la acest punct agricol, să se pună... punct acestor situații;
2. Măsuri profilactice, pentru ca modul de-a munci al acestor veterinari și tehnicieni să nu facă... puț.

1.IV.1955 - Fiecare om are în viață un țel. Unul învață și caută să ajungă inginer. Altul caută să ajungă medic. Altul caută să ajungă scriitor. Eu, ca un fată să mă însor. Nu văd motivul pentru care strîmbați din nas. Părerea mea este că dacă găsești o fată care să corespondă din toate punctele de vedere, adică să aibă un carnet la C.E.C. pe numele ei, (care prin căsătorie vine automat și pe numele tău), un trusou mai acătării și o pereche de părinți care să aibă grijă de copiii lor (ținînd seama că un ginere e ca și un copil) asta face cit un inginer, un medic și un scriitor la un loc. Ce zic eu? Pot să adaug la aștia încă trei medici, trei scriitori și trei ingineri și tot nu fac cit o pereche de cri cu dare de mină, așa cum am eu nevoie acum ca să mă scape de neplăcerile vieții. Păi, zău așa! La socri nu semnezi condica, socrii nu te săpunese în ședință pentru absențe nemotivate sau pentru chiul, socrii au alte griji decît să te aranjeze la gazeta de perete, în sfîrșit, dragii mei, este timpul să fac și eu ceva temeinic în viață. Caut o fată. Dacă știți dumneavoastră vreuna care să îndeplinească toate condițiile de mai sus, vă rog să-mi spuneți. Nu, nu-mi trebuie fotografie. Carnet, carnet la C.E.C. are? Asta-i cea mai bună fotografie.

2.IV.1955 - Am un director, o nenorocire! În toată întreprinderea parcă numai pe mine mă are. Doi ochi are directorul meu, dar parcă ar avea o sută. Și toți o sută sînt numai pe mine. Nu e zi să nu mă chema la el și să nu-mi ardă un perdaf. Nu e ședință în care să zic și eu că m-am plictisit. Nu! Mă distrează directorul de-mi merg fulgii. Că de ce înțrzi, că de ce nu-mi văd de treabă, că-s chiușangiu, că-s șmecher, că o sa-ajung rău. Vă spun, nu am decît o singură soluție: o fată. Cum o fi, tinără bătrînă, sașie, deșteaptă, năringă. (ar fi chiar mai bine) nu-mai să îndeplinească condițiile necesare ca să mă scape de a furisitul ăsta de director, de condică, de ședințe și de toate. Of! Aș vrea să mai apuc ziua să-i frîntesc directorului demisia pe masă.

8.IV.1955 - Ura! Am găsit-o. Un prieten m-a luat cu el la onomastică și acolo am întîlnit-o. Florica îi zice. Aude că taică-su e sămînță de ștab. Nic nu-mi trebuie altceva. Mîine mergem împreună la șosea.

10.IV.1955 - Are și carnet la C.E.C. Nu l-am cerut să-mi arate, că nu-mi stă în caracter să fiu moșic, dar o cred pe cuvînt. Mă port cu ea așa cum știu eu să mă port atunci cînd vreau. Nu există să viu la înțînire fără flori. Costă ceva, dar mi le scot eu cu vîrf și îndesat. Mai ales că florile astea fac c

Desen de Matty

Impresie nemaipomenită. Chiar mi-a zis: „Cine iubește florile are o inimă de aur“. Așa vreau și eu. O inimă de aur, un ceas de aur, un inel de aur și un carnet de aur. Stau și mă gândesc dacă a venit vremea s-o cer de nevastă.

25.IV.1955 - Am cerut-o! A lăsat ochii în jos, s-a roșit, și a zis „da“. Am întrebat-o dacă părinții ei o să fie de acord. Zice că părinții o iubesc atât de mult, încât e imposibil să zică nu. Sint salvat! Duminică merg la părinții ei să mă prezint! Duminică viitoare logodna și peste două săptămâni, carnetul! Ura!

26.IV.1955 - Azi m-a chemat iar directorul la el. Iar observații, iar critică. N-am mai putut! Am scos din buzunar cererea de demisie pe care o am scrisă de când am intrat în slujbă, și i-am trântit-o în nas. Să-l fi văzut cum a rămas. Tablou! Ce zic eu tablou? Expoziție de tablouri! Un Dalles întreg! Mi-a primit demisia, și

când i-am spus că mă însor, a început să plîngă. „Puteți plînge - i-am zis - altul ca mine nu mai găsiți“. „Nu, zice, plîng pentru biata fată care te ia“. Nu i-am pocnit, dar i-am trîntit niște vorbe, că și acum cred că mai stă înepenit în scaun. Pe urmă i-am zis „Aufwiedersehen“, „Au revoir“ și „By-by“, adio și n-am cuvinte! Norocul lui, că dacă mai aveam cuvinte cred că făcea o criză de inimă!... Mîine mă duc la părinții fetei.

27.IV.1955 - Mi-am cumpărat un tub de luminal ca să mă omor, dar m-a apucat o asemenea durere de măsele, că am luat întâi o pastilă de valin ca să-mi treacă. Pe urmă am luat și un luminal ca să dorm. Să dorm! Si poate cînd mă trezesc o să constat că am visat urît! A fost groaznic! Ce carnet, care ceas, care socri?! Nimic! Praful s-a ales! Sint sute și mii de directori pe lume și tocmai tatăl fetei pe care mi-am ales-o a trebuit să fie directorul meu! Să nu crezi în destin, în fatalitate, în ursitoare! Fata plînge și azi după mine, eu plîng după carnet, numai directorul nu mai plînge. Și mi-am dat și demisia! Așa că, momentan, nu mai caut fată. Caut post.

SANDU RATES
Un prieten

Mare lucru este, în viață, să ai prieteni. Să știi că există un om, căruia să-i poți spune și bucuriile și necazurile, un om care să sufere și să se bucure alături de tine. Dar și în prietenie trebuie să ai noroc. Eu am de exemplu un foarte bun amic, Mircică. Vine la mine, merg la el, soțiile foarte bune prietene. Și noi la fel. Dar uite, are Mircică asta un tic. Il are din tinerețe. Era pe vremea studenției, cînd îmi dădeam examenele la facultate. În dimineața cînd s-au așezat rezultatele și mă pregăteam să mă duc să le văd, mă cheamă Mircică la telefon: „Ai căzut, mă! Am trecut eu pe acolo și am văzut listele! Imi pare rău! Că doar numai eu știu cît ai învățat! Te-ai omorît, săracu' de tine, zi și noapte, ai tocit, și poftim, ai căzut! Zău, nu mai înțeleg nimic! Ce nedreptate! Dacă n-aș ști eu cît ai tocit!“ „Mă Mircică, am replicat eu, mișcat de durerea lui, poate sint timpit!“ „Ei, asta-i, face el. Sint alții și mai și! Învață un an la un examen și cad. Tu ce-ai învățat? Șase luni! Ghinion! ...Am vrut să-ți comunic eu ca să nu mai treci pe aici! Acu' te las, că uite a venit Sandu și vreau să-l felicit! Știi, el a trecut! Noroc mă și nu te amări, că trece!“

Cînd am pus atunci receptorul în furcă, aveam lacrimi în ochi. Lacrimi de recunoștință. Ce noroc că mai ai un prieten care să te consoleze!

După cîteva luni, cînd am dat din nou examenul și l-am luat, am alergat trei zile să-l caut pe amicul meu, să-i spun și lui bucuria. Și mă miram cum naiba de nu-mi dă un telefon. Cînd l-am întîlnit în sfîrșit, l-am îmbrățișat fericit: „Mircică, știi, am trecut! L-am luat!“ El, calm: „Serios? Bravo! Mare noroc ai avut! Că dacă nu-l luai acum, pierdeai anul! Ai avut noroc de profesor, de Marinolu, că nu lasă pe nimeni să plardă anul! Are un suflet mare“. „Mă Mircică, am încercat eu, dar am știut! Eu...“ M-a întrerupt: „Te las, că am o întîlnire! Noroc!“

Mi s-a părut cam rece, cam abătut Mircică. Săracu'! El, cînd am eu o durere, totdeauna e alături de mine! Și eu vin la el numai la bucurii! Nu sint un prieten bun.

Vremea a trecut. Eu cu Mircică, prieteni. Intre timp, am întîlnit o fată. M-am îndrăgostit de ea. Și ea de mine. Am fugit la Mircică. „Prietene! Iubesc! Sint fericit!“ El m-a privit: „Și ea?“ „Și ea!“ „Ești sigur?“ „Sigur“ A zîmbit: „Mă băiatule! Ai grijă! Femeia...“

Dar, într-o zi, am avut o discuție cu ea. Ne-am certat. Se întimplă. Fuga la Mircică. Il povestesc. Face el: „Nu și-am spus? Femeia... Dar poate ai fost tu de vină?“ Am șoptit: „Poate!“ Mircică m-a bătut pe umăr: „Mă, dacă o iubești atât de mult încît poți să treci peste demnitatea ta, atunci cere-i iertare!“ Și a ridicat din umeri, zîmbind ironic.

Am plecat acasă îndrîjnit. Și eram din zi în zi mai nenorocit. Într-o zi, la telefon Mircică: „Mă băiatule! O să-ți spun ceva, dar s-o ierți! Tot mai suferi?“ „Tot!“ „Mă, am văzut-o pe bulevard cu

un tip la braț!... Dar ia spune, mă, chiar mai suferi?“... „Da, mă, sufăr, o iubesc“. „Serios?... Și să vezi mă, continuă Mircică, ea îl ținea la braț, n-o ținea el! Pe cuvîntul meu!... Dar poate te mai iubeste, mă!“... „Crezi, Mircică, tu crezi?“ „Eu cred mă, că doar nu poate să-i treacă atât de repede!... Auzi, și pe urmă au intrat la un film!... Aoleu, uitam! Vii duminică pe la mine. Mă logodesc cu Nina! Mă iubeste, mă! M-am convins! Noroc!“

Săracul Mircică, m-am gîndit. Cînd are și el o bucurie, vin eu să-l întristez cu belelele mele.

Din pricina fetei n-am dormit multe nopți. Într-o zi, am întîlnit-o pe stradă. La braț cu un tînar. S-a oprit. M-a strigat. Mi l-a prezentat. Era frati-su. M-am însurat. Cînd i-am spus lui Mircică cine era tînarul cu care o văzuse la braț, atîta a zis: „Daa?“ Și a plecat că avea treabă.

Și așa a mai trecut o vreme. De cîte ori aveam o supărare, un insucces, bietul Mircică era primul care mă anunța, care-mi telefona, care era alături de mine. Și totdeauna nu mă lua direct, săracul, voia să mă menajeze... „Am auzit, mă, așa...“ „Am auzit, mă, pe dîncolo...“ Toate le auzea el. Și mă consola.

Dar într-o zi am avut o mare bucurie. Am fost decorat cu Medalia Muncii. Toată lumea mi-a dat telefon. Toți m-au felicitat. Numai Mircică, nimic. Poate n-o fi avut timp, mi-am zis. Și eu, purtam mîndru, medalia pe piept, la vedere. Eram fericit. Cînd l-am întîlnit pe Mircică, am așteptat fremătînd, cu ochii măriți, cu sufletul la gură, să-mi spună ceva. Să se bucure și el. Medalia mea, strălucia mare pe piept. Dar el, cu ochii pe sus, vorbea distrat: „Ce mai faci? Ce mai zici?“... Eu: „Mă, Mircică, mă!“... El: „Ce-ai mai făcut, ce-ai mai dres?“ Eu: „Mă, Mircică, mă...“ Și-i arătam cu ochii la medalie. Atunci mi-am dat seama că Mircică, nu vede. El aude. Atît. „Am auzit că așa... am auzit că pe dîncolo...“ De văzut nu vede. Și am explodat: „Mircică, privește! Am fost decorat cu Medalia Muncii!“ În sfîrșit și-a lăsat privirea pe reverul meu. „Da? Bravo! la uite mă! Dar știi, și Matei a fost decorat! El a primit Ordinul Muncii! Dar și Medalia e frumos! El a primit Ordinul Muncii clasa întâi! Și zi, a' luat Medalia! Bravo, mă! Noroc!“

Și s-a dus. Acasă m-am gîndit mult. Și recapitulînd prietenia mea cu Mircică am ajuns la o concluzie.

Cînd l-am întîlnit iar, i-am spus: „Mă Mircică mă! Cum se face mă, că întotdeauna cînd am avut o supărare, un necaz, un insucces, erai primul care aflai, primul care mă anunța și primul care îmi dădea telefon? Și cum se face că de cîte ori am avut succese, ai fost nevăzut și neauzit?“ Mircică m-a privit cu ochii holbați, apoi a rostit: „Să-ți fie rușine! De azi înainte nu mai sintem prieteni!“ Și a dat să plece. L-am oprit: „Mircică, să te întreb ceva! Bine! De azi înainte nu mai sintem prieteni! Dar spune-mi: cînd am fost prieteni, Mircică?“

L-am pierdut pe Mircică. Cum s-ar zice, am pierdut un prieten. L-am pierdut, dar n-o să-l caut.

P. S. Zilele astea aștept un telefon de la el. Am fost foarte aspru criticat în plenara întreprinderii. Imi telefonează, precis... Mi-e „prieten“, ce naiba...

voastră: dar aragazul nu poate înlocui un frigider. Și noi vă răspundem: parcă „frigiderul” așa poate înlocui un frigider!...

Pălăniș

Să vă împărtășim o taină. La Pălăniș n-am ajuns niciind. Pălănișul l-am văzut numai pe pozele cu brinză „Pălăniș”.

Ne-am întrebat adesea de ce l-o fi zicind acestui fel de brinză, „Pălăniș”, căci, la drept vorbind, ori de câte ori e vorba de șoseaua care duce înspre stațiunea asta înghesuțită între munți, sfatul popular n-a făcut nici o brinză. Nici măcar de Pălăniș.

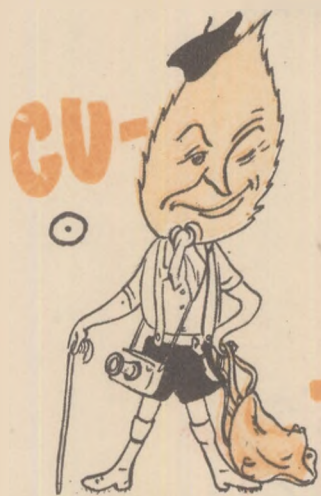
Biroul de Turism din Sibiu avea la dispoziție un autobuz al C.C.S.-ului pentru transportul excursioniștilor pînă sus în înfrumosa stațiune. Acum Biroul de Turism a rămas cu excursioniștii, iar C.C.S.-ul cu autobuzul. L-a retras de pe traseu. În clipa de față, transportul turiștilor nu se mai face cu ajutorul autovehiculului, ci cu ajutorul lui... dumnezeu. Cum însă dumnezeu mai are și alte sarcini decît cele rutiere, vă închipuiți cum se desfășoară cursele! Noi, barem, ne-am rugat și lui dumnezeu și la toți sfinții raționali și orășenești din Sibiu, dar zadarnic. N-am căpătat nici un mijloc de locomoție pînă la Pălăniș.

Ne-am îndreptat așadar ginurile și după aceea pașii către

Călimănești

Negurile nopții învăluiseră de minute lungi Călimăneștii. Stațiunea se afla în cea mai feerică beznă. La fiecare 300 de metri un bec. Stîns. Ne-am străduț să facem o lumină cît de neînsemnată, fie chiar și de 20 de wați, în această problemă întunecoasă, dar treaba îneca mai mult de autorități decît de noi; noi eram cu vorbele și ele cu uzina. Străzile însă, ne-au asigurat autoritățile, sînt foarte bine luminate... în timpul zilei. Vinovată deci de lipsa de lumină pare să fie în ultimă instanță ziua, pentru că nu rămîne și în timpul nopții.

În Călimănești, oamenii își găsesc lecuirea afecțiunilor stomacale prin terapeutica apelor. Trustul Alimentației Publice din Vîlcea a ținut seamă de acest amănunt și a deschis chiar în

-NOTESUL-PRIN- -STAȚIUNILE- -BALNEO-CLIMATERICE-

Vară. Cald. Beteala de argint risipită de belșugul razelor zgolbite ale unei dimineți însoțite își umple inima de voie bună. Tineri și bătrini, femei și bărbați își încep o nouă zi de odihnă. Ei caută cu privirea o clipă, o singură clipă, și le înțeleg de îndată mulțumirea. Bătrînului cu părul fulguit de ștrul anilor, de pe banca de colo, e mulțumit pentru că a mai apucat, acum, în amurgul vieții, să guste din bucuriile unui concediu la casa de odihnă. Strungarul acela tînar de pe terasă, venit tocmai din fundul Moldovei, povestește ceva unor prieteni și ride satisfăcut. N-a împlinit încă 22 de primă-

șunatul. Aici, în vatra Predealului, oamenii și șeptelul stațiunilor gustă laolaltă din plin binefacerile concediului.

În spatele gării, întâlnim cofetăria. Se servește zilnic ceai, cafea, cacao și lapte. Asta numai pe firmă. Cei afară zugrăvit, înăuntru-i mort și natural. Cine poștește să bea un ceai își procură un pahar cu apă, se așază în dreptul firmei, la o înghițitură de apă, și citește cuvîntul „ceai”. Cine dorește cafea, la o altă înghițitură de apă și citește cuvîntul următor: Nouă, pentru că pofta de mincare ne dădea ghes nevoite mare, am citit de două ori „lapte” și de două ori „cafea”

dram de... dentist, decît un car de mînte”.

Tovarășii din conducerea sta-

țiunii au mai solicitat ministerului aprobare pentru încă cinci surori care să îngrijească de cei veniți la tratament. Direcția Balneologică le-a înțeles greutățile și le-a luat de pe cap o greutate de aproximativ 100 kilograme, echivalentul a două surori!... Adică, în loc să li se aprobe cinci, li s-a mai redus două. În schimb li s-a aprobat o... secretară. Probabil să îngrijească de dosare. E firesc: într-o stațiune, chiar și dosarele trebuie să se simtă bine. Oamenii au protestat. La protestele pornite de la Ocna Sibiului, Direcția rămîne, deocamdată, rece. Singurul care nu rămîne rece este frigiderul. De doi ani rămîne cald. O să fie poate și el de trebuință cîndva, în iernile geroase; personalul băilor se va cutăbări în frigider să se mai încălzească. Cu banii cheltuiți s-ar fi putut achiziționa 20 de aragaze. Veți spune dumnea-

veri, dar de patru veri la rînd se bucură de frumusețea fără seamăn a munților sau de tabloul malestuos al mării înspumate.

Și prin tot acest freacă de viață și veselie își face drum, cu inevitabilul notes și creion, reporterul. Reporterul „Urzicii”; se bucură și el laolaltă cu ceilalți de tot ce e frumos, de tot ce încîntă ochii, dar care, ah, îngrată sarcină, trebuie să noteze doar punctele negre.

Predeal

Predealul își împărtășe și răgul de căsuțe și de vile cochete în lungul șoselei asfaltate și al trotuarelor care lasă neacoperite loturi de pămînt negru, bine umezit, pe care, dacă nu ar fi bădătorii de pași oamenilor, s-ar putea face o agricultură intensivă.

În centrul stațiunii, în stînga și în dreapta sfatului, se întinde Bărgănel cu vegetația lui bogată și sălbatică. Vite de rasă, cai murgii, vaci laptoase, vișei fără astimpăr, dau binețe oamenilor veniți la odihnă, conținându-și apoi nestingheriți pă-

Un tovarăș de alături, însă, a plecat sărmanul flămînd fiindcă își uitase ochelarii acasă...

Ocna Sibiului

S-o cuprinzi într-un pumn și s-o bagi în buzunar. Atît e de mare. Zău dacă nu e mai mare medicul șef decît întreaga stațiune. Ne-am invitat să vizităm pavilloanele. Intil cabinetul dentistar. Modern și foarte bine utilat. Are instrumentar, are scaun automat, are bormașin. Un singur lucru nu are: dentist. Și tare ar mai fi nevoite. Fiindcă să vezi belea: fără încuviințarea Ministerului Sănătății, oamenii sosesc în această stațiune, cu dinți cu tot. Și dinții ăștia nu vor să știe de glumă. Ei apucă așa cite o durere sau umflătură, sau infecție, sau cite alte combinații dentare. Ce vă mirați? Dinți fără judecată! Ce poți să pretinzi unor simpli canini? Doar nu sînt toți măsele de mînte! D-ata ziceam să se găsească un dentist, chiar dacă Direcția Balneologică nu cunoaște zicala: „mai bine un

Perimetrul stațiunii un restaurant dietetic special pentru bolnavii de... guturai, vin flert, uică fiartă sau nefiartă, bere și alte ape minerale la dami-jeană, care distrug microbii cu stomac cu tot. E vorba, bineînțeles, de stomacurile suferin-de. Restaurantul mai servește, de asemenea, mâncăruri de regim ca: tocănițe cu sos, clor-be grase, carne tocată cu muș-lei, ceapă, usturoi, ardei lute, nuștar și piper. Aceste „anes-ezice” amorțesc cu desăvîrșire stomacul bolnav și-l fac să nu na simtă durerile...

Dincolo de restaurant se ridică o vilă atrăgătoare cu două etaje. Pe dinafară e canton, pe dinăuntru nu e nimic. Cantonierul e de fapt îngrijitoarea vilei. Ce e drept, ea se ocupă intens de drumuri: dimineața bate drumul pînă la piață și napoi, iar după-amiază bate drumul la Alimentara. În cele 12 luni ale anului, vila e ocupată rar. Ministerului Sănătății i-ar fi de bine s-o transforme în policlinică ori s-o utilizeze ca formitoare pentru cei veniți la odihnă. Direcția Generală a Drumurilor, deși vila este goală, refuză să o cedeze. Rămîne cantonierul pe drumuri... Ni-l închipuim nespus de mătăhălos pe cantonierul ăsta al Direcției Generale, dacă are nevoie omul de zece camere! Ii place, pe semne, să doarmă comod: cu capul în dormitor, cu trupul în hol, cu picioarele în sufragerie, cu o mîină la etaj și cu cealaltă la parter. Cum s-ar spune, doarme în Direcție generală...

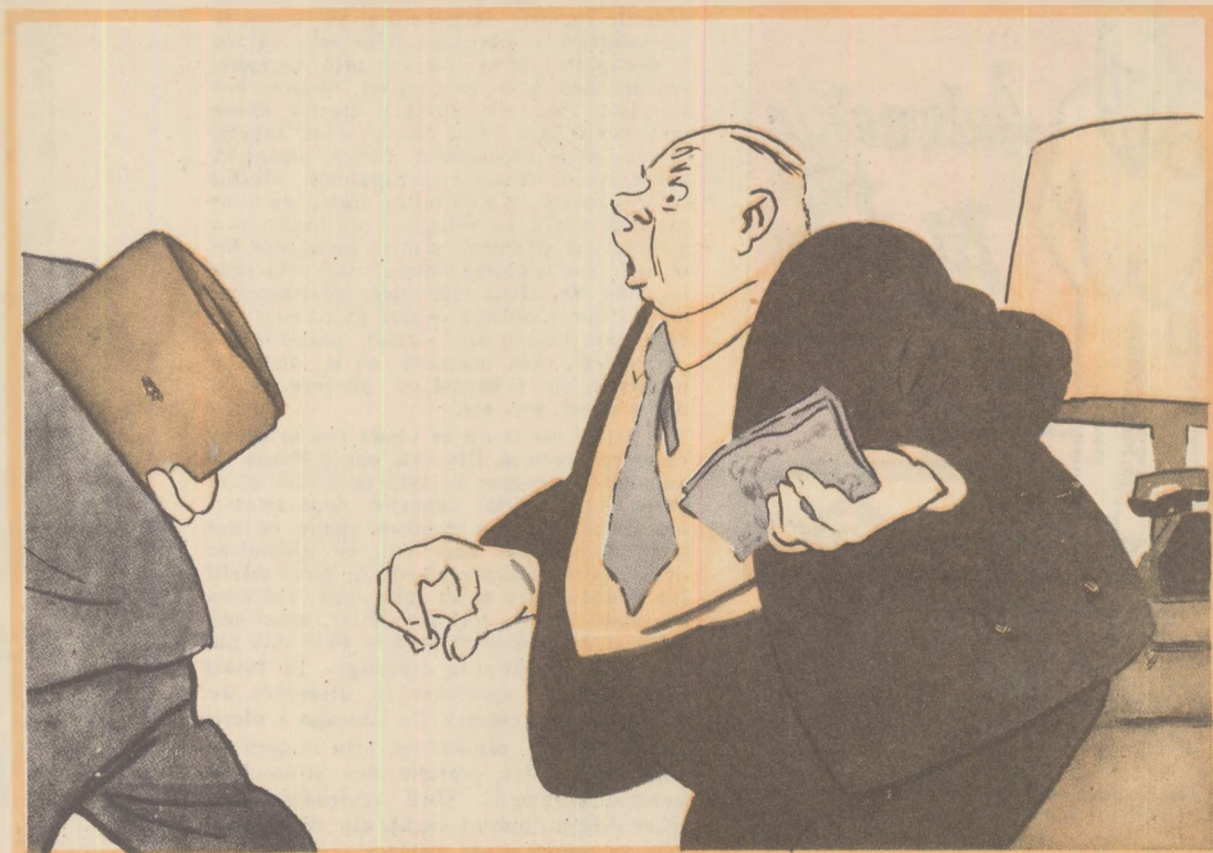
Am trecut peste drum la cantoniera Ministerului Sănătății. Oamenii luau prînzul. Întreb: - „Azi ce garnitură vi s-a pregătit la carne?” - „Macaroane!” - „Și ieri?” - „Spaghete.” - „Și alaltăieri?” - „Cuș-cuș!” - Păi ce-ți închipul, tovarășe, intervine responsabilul, ne jucăm? La noi e variație, nu glumă! Miine, de pildă, servim fidea!

Ne-am depărtat foarte satisfăcuți că n-am fost serviți și noi cu o asemenea variație de macaro-spagheto-cuș-cuș.

A doua zi dimineața, în drum

Spre București

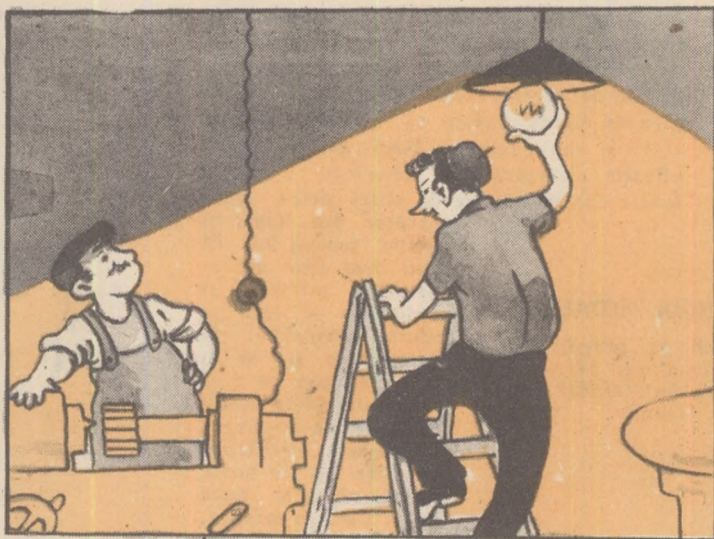
Trenul gonește. Gonește neostenit de ore fără sfîrșit. Parcă i-ar fugări cineva din urmă! Mă aflu singur într-un compartiment. Răsfolesc carnetul de reporter cu însemnări de drum. Zimbesc mulțumit. Am adunat material bogat. Apoi, rămîn o clipă descumpănit. Zimbetul mi se șterge. Să fiu satisfăcut? Sau împotriva? N-ar fi fost mai bine oare, dacă nu aflam lipsuri? Să nu le fi întîlnit, dar nici să nu fi existat... Scriam un reportaj pozitiv. Cert. Era înfînit mai bine. În primul rînd, pentru că lipsurile, chiar mărunte, supără pe cei veniți la odihnă și apoi... apoi fiindcă peste 15 zile plec și eu în concediu. La una din stațiunile astea...

— Ascultă, ai vîtat prea puțini bani la mine!

Desen de E. Șceglov (din „Krokodil”)

...Filamentul becurilor „Electrofar” nu rezistă la zguduiri- turile mașinilor.

— Meștere! Poji porni mașina, am pus un bec nou!

— lonele, mai pune un bec să pot opri mașina!

Desen de E. Arno

SUPERȘTIȚIOSUL

— Afurisit ghinion! Auzi, să cîștig la loto tocmai într-o zi de... „13”

Desen de Al. Clenciu

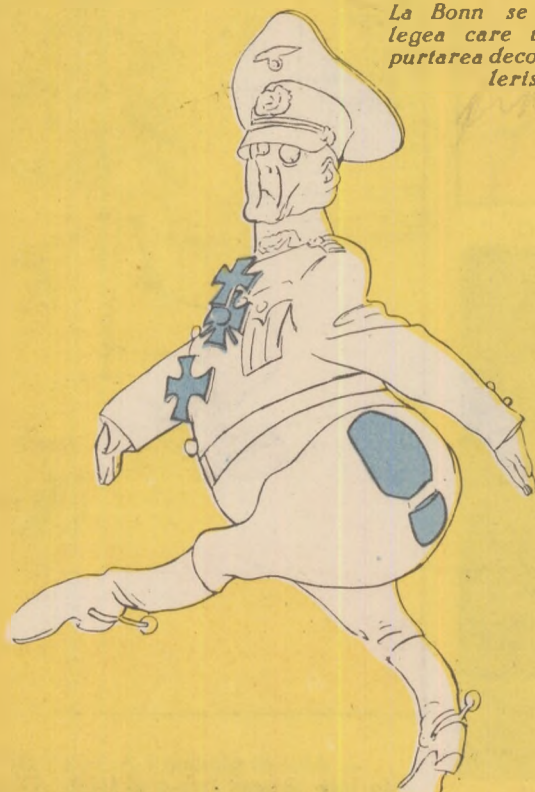
Reclama e sufletul comerțului, se spune pe piața capitalistă. Dar, în ciuda marii risipe de . . . suflet care se face în jurul său, comerțul cu automobile din S.U.A. merge destul de greu. Ba chiar, după cum arată presa occidentală, dă naștere la o serie de forme și eforturi negustorești din cele mai curioase. Are loc mai întâi bătălia dintre producători, strădanția de a-l da gata pe client prin cele mai năstrușnice tipuri și modele de mașini, care de care mai perfecționate, mai aerodinamice, mai viu și mai pestriț colorate, care de care mai aproape (într-un fel) de înfățișarea felurilor de păsări, orătăni, tiritoare și gîngăni, cu care natura a umplut văzduhul, ogrăzile, bălțile, junglele, etc., de la vultur și pînă la rață, de la broască pînă la ornitorinc, de la curcan și cărbuș pînă la crocodil, etc. etc. Alături de nevoia reală, firească, a meșterului de a-și îmbunătăți produsul, impasul comercial dă naștere cel mai energic în goana plină de fantezie și inventivitate de a reproduce în tablă, vopsea și cauciuc, zestrea zoologică a pămîntului. E în această rostogolire fără istov a modelului automobilistic un fel de receditare înfrigurată a evoluției speciilor. Dar

cele mai noi tipuri au consumat pînă și ultimele sugestii ale naturii și au trecut la extravagante și năstrușnicii pe care natura le săvîrșește numai rare ori, prin excepție, din greșeală, și în care numai spațiu comercial mai are cuvînt: mașini otova fără cap și fără coadă sau cu două capete, în care pilda zoologică a rămas numai în îmbinarea de culori a papagalului. Mașini cu trei roate, cu motorul în spate, cu acoperiș de sticlă, cu patru uși, cu două, cu o singură ușă și anume printre roțile din față unde stă de obicei motorul, sau prin spate, unde se află, îndeobște, port-bagajul, mașini înalte, format vagon, (deși doar cu cinci-sase locuri) sau format ceas-brățară „extraplăt”, care seamănă de la distanță, pe șosele, cu o bucată de plasture pe un obraz neted, etc. etc.

Și totuși marfa nu se vinde sau se vinde cu mare greutate. Din cele opt milioane de automobile produse în 1955 în S.U.A. mare parte tinjesc prin depozite după asfaltul autostrăzilor. Și nu se poate spune că negustorii nu-și bat capul și nu chețulesc destul suflet (adică reclamă) în jurul mărfii lor. Mulți dintre ei au prelungit vânzarea pe credit pînă la trei sau chiar cinci ani. Alții acordă reduceri pînă la 40 la sută din prețurile prevăzute în cataloage. Și totuși clienții nu se imbulzesc. În disperare de cauză, un concesionar din Chicago a oferit cumpărătorilor, săptămînal, prin tragere la sorți, o călătorie gratuită dus și întors cu avionul la Paris!... Unii revinzători primesc diferite mașini vechi, cit de prăpădite, în preț și așa redus al celor noi pe care le oferă. Alții oferă fel de fel de prime și premii cumpărătorilor: asigurări (a mașinii, nu a vieții!), obiecte de mașini, aparate de radio și televiziune, etc. Și totuși merge foarte greu. De ce? Sînt mașinile americane de calitate proastă? Aș, de unde! Ele sînt în general dintre cele mai bune. Sînt oare chiar atît de scumpe? Nicidecum! Este atunci, poate, cumpărătorul american atît de năzuros, de cusurgiu, de refractar sau de cumpătat de nu se apropie de ingenioasele intruchipări zoologice de metal, nylon și cauciuc, atrăgătoare și convenabile? Nici asta nu e explicația. Cumpărătorul american e un om foarte cumsecade, ca de altfel orice cumpărător din lume, în limita pungașului. El s'ar lipsi ușor de rabaturile, primele, și cadourile pe care le oferă negustorul de automobile și ar fi mai bucuros să i se ofere de pildă bani cu care să cumpere frumoasele vehicule, de care nu se poate spune că n'ar duce lipsă. Căci se pare că, într-adevăr „capitalismul popular” american pe care îl tot trimbăză magnații industriei și finanței din S.U.A. nu e chiar atît de popular încît orice „capitalist” de rînd dintre milioanele de șomeri și dintre celelalte milioane de muncitori sau de fermieri ruinați să fie în stare să-și cumpere un automobil, oricît de colorat și de aerodinamic, chiar cu perspectiva plăcută a unui cadou pe deasupra sau a unui încîntător votaj la Paris!...

REVERSUL MEDALIEI...

La Bonn se pregătește legea care va permite purtarea decorațiilor hitleriste.

Desen din Krokodil de Kukrînkși

D E S P I
O E R O I

1950

Majoritatea criticilor teatrali sînt de părere că zugrăvind în cele mai negre culori furia amoroașă a negrului Othello, zis și Maurul din Veneția, autorul dramatic englez Shakespeare a creat

cea mai toată drăcare dată o... Iată fr mult, vîne să constata

ÎN ȚĂRILE CAPITALISTE

— Am citit anunțul dv. ! Căutați o grafă ?
— Hm ! Văd ! Da. Ești angajată de pr Des

ÎN LUMI

Bani albi pentru zile negre

Semne rele, în Spania, pentru franchiști Greve peste greve, manifestații studențești, mîine-asa, unde ajungem?... Isă fuhreții mari și mici.

Noroc că unchiul Sam s'a hotărît în urmă să înceapă a trimite milioane de dolari pentru baze militare. Pămîntul se împartă, țărani sînt puși să muncească cu sila, cu sau fără plată, tot una e, iar mîine intră în buzunarele... Dar să vedem buzunarele...

Reclama e sufletul comerțului, dar buzunarul e sufletul cumpărătorului!...

GEO DUMITRESCU

tatea oferă elemente de tragedie mai teribilă decât toate cele cunoscute din literatura universală clasică și modernă.

Tragedia s-a petrecut în S.U.A. În scenariul noului Othello, eroul este o eroină, care se numește Beatrice Adams, de loc din New Orleans, Louisiana, S.U.A., unde se și petrece acțiunea.

Actul I. Beatrice iubește. Îi iubește cu foc și patimă pe Max Jermigan, un bărbat însurat. Max își abandonează soția și se duce la Beatrice.

Actul II. Max o abandonează pe Beatrice și se întoarce la soție.

În actul III, cum e și normal, se produce deznodământul.

Și ce deznodământ ??...
Ce bombă !!!

Nici tu otravă, nici tu pumnal, nici tu vitriol, nici tu pistol, nici tu strisoare la beregată, care a dat-o, pe Desdemona gata. Ci, othellica eroină americană l-a pândit pe iubit în fața spațiului vital pe care-l ocupa el cu soția lui.

În fața ușii lui, un Cadillac.

La volanul unui alt Cadillac, Beatrice.

Și când Desdemona - pardon - Max iese din casă și dă să se urce în mașina lui, Othello, adică Beatrice, cu mina dreaptă pe volanul mașinii și cu o biștă în mina stângă, dă peste ei și-l calcă cu mașina ca o mașină de călcat. O dată înainte. Apoi, în marșarieră, îl mai calcă o dată. Și-l tot trece sub roți, înainte și înapoi, pînă-l face foarte de plăcintă.

Și la fiecare trecere peste el strigă cu glas tare: „Roagă-te lui Dumnezeu, spurcatule, să te ferte de toate păcatele pe care le-ai făcut în viață!”

Este sau nu Othello II mai tare ca Othello I?

Drept este că pe vremea lui Othello I nu din comlecșuri și romane politice se inspirau eroii. Și mai e ceva: nu existau Cadillacuri.

Deși opinia publică mondială recunoaște dreptatea cauzei cipriote, problema Ciprului va fi supusă unui „arbitraj european” urmărind saloarea subredei „unități atlantice”.

COPILUL CU DOUĂ MAME

„ARBITRUL” : — Ce situație... neclară !

Desen de V. Timoc

Lucruri criticabile

Cenzura sud-africană a pus la index de curind drept „literatură criticabilă”, 148 de cărți, între care „Bestia umană” și altele de Emile Zola.

După legisferarea rasismului, după desființarea dreptului de vot al cetățenilor de culoare, aceasta e, desigur, o nouă măsură de „apărare a moralei”, pe care o întreprinde guvernul Uniunii Sud-africane.

Populația acestui stat consideră însă că singurul lucru criticabil în toată povestea e... însăși guvernul. Și nu numai criticabil !...

Maturitate

D. John Lewis, profesor la Universitatea din Indiana, (S.U.A.) a insistat, în raportul prezentat asupra Coreei de Sud, pentru mărirea ajutorului american acordat acestei țări.

D. Lewis a descris, de altfel, și „corupția extraordinară care domnește în Coreea de Sud și pe care dificultățile economice n-o pot justifica în întregime”. Profesorul a subliniat, în fine, că regimul lui Li Sin Man nu constituie „o clică ce nu reprezintă pe nimeni și care a promovat incapacitatea și teroarea venală” ci că, de fapt, el „reprezintă un anumit grad de maturitate politică actuală al Coreei de Sud”. Maturitatea asta începe să semene a senilitate.

N-am văzut, n-am auzit !

Lady Harding, soția guvernatorului civil și militar al Ciprului, a făcut, nu de mult, o călătorie de agrement în insula pe care o guvernează cu bice, expulzări și plutoane de execuție soțul domniei sale, mareșalul Harding. Inapoiată la Londra, distinsa lady a fost sollicitată de un corespondent al ziarului „Evening Standard” să-și relateze impresiile asupra „tulburărilor” din Cipru. D-na Harding a răspuns cu o fermecătoare nevinovăție : „N-am văzut nici un fel de dezordine în Cipru. Am asistat la diferite bazare și ateliere de binefacere. Și toată lumea a fost drăguță și prietenoasă”.

Așadar, doamna Harding n-a văzut și n-a auzit nimic ! Nici de copii biciuiți, nici de studenți împușcați, nici de arhiepiscopul deportat, nici de patrulele înarmate care cutreieră străzile, nimic, nimic !... Lumea e „drăguță și prietenoasă” !...

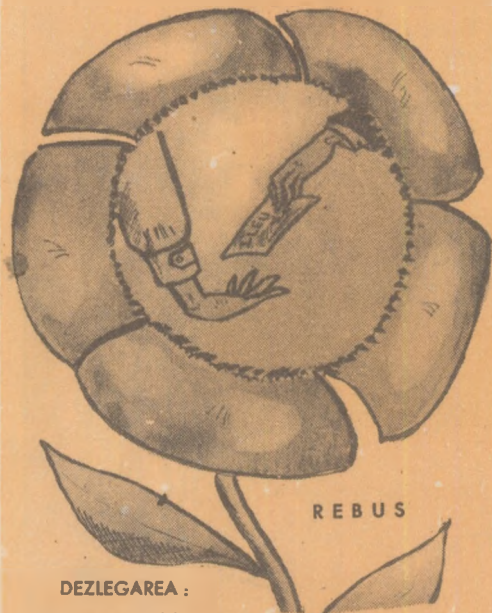
Reporterul lui „Evening Standard” relatează aceste ingenuități de „n-aude, n-a vede” cu un umor rece, tradițional.

Cit despre poporul din Cipru, el pare ferm hotărât să-l restituie definitiv pe domnul Harding grațioasei, inocentei și naivei sale soții la Londra. Un adevărat gest „drăguț și prietenos”, desigur, pentru lady Harding !...

— Ce-i cu d-ta, vecine, de arăți așa bine de cîtva timp?!...
— Ce să fie! Lucrez la G.A.C.!

La coop. „Solidaritatea” din Deva bacșitul e considerat un lucru cît se poate de normal.

REBUS

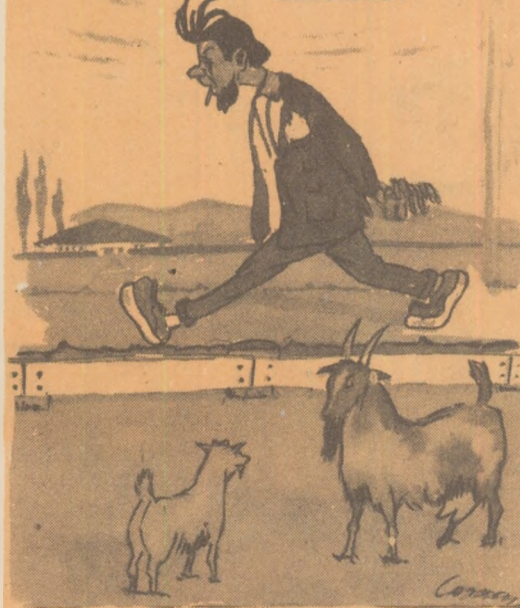
DEZLEGAREA :

Bacșitul e în floare.

Desen trimis de Octavian Olaru, com. Iliu, reg. Hunedoara

Desen de C. Cazacu

BARBOMANIA

— Mămico, uite pe tăticu!
— Iar ești obraznic! Dacă află tăticu cum rizi de el, îți rupe urechile.

NIȘTE PORCI BINE CREȘCUȚI

Doamne, că multe minuni se mai întîmplă pe lumea asta... Ascultați și cruciți-vă (eu zic să vă faceți cruce de la început, să scăpați de grijă). Am găsit în Orașul Stalin trei porci care vorbeau.

Doi dintre ei aveau un cusur: erau lăudaroși. Al treilea, cumsecade. Ba nu... era cam ironic. Doamne, ce rău îmi pare că nu puteți veni la mine să ascultați cu urechile dumneavoastră discuția dintre ei! O am înregistrat toată la magnetofon. Uite, pentru că vă cunosc cît sînteți de curioși, am să vă redau dialogurile dintre ei; să mă bată Dumnezeu dacă am să adaug ceva.

Primul a vorbit porcul ăla ironic. Stați, întâi trebuie să vă descriu decorul. Și cum nu mă pricep la descriere de decoruri, am să vă spun că cei doi porci erau în curtea fabricii de săpun „Potana” din Orașul Stalin, iar ironicul era afară, de capul lui.

A zis ironicul:

— Sînteți niște porci, că nu vă simțiți de loc. Lasă că știu eu, toată ziua vă îmbulbați din zarzavaturile astea din grădina, care nici măcar nu sînt puse pentru voi. Stricați brazdele și pe lângă asta mai răpiți și din timpul de lucru al directorului, care trebuie să stea tot timpul numai pe lângă voi, în loc să-și vadă de fabrică. Fiindcă sînteți al ei, creșteți pe spîneria fabricii, lipitorilor.

A zis porcul ăla cu voce groasă:

— Mai bine ști-ai vedea de drum și ne-ai lăsa în pace. Nu vezi că ești un derbedeu, un...!

În momentul ăla, a venit directoroarea cu alți cîțiva oameni, i-a pus jos (pe porci) și i-a tăiat. Și pe ăla cu vocea groasă, și pe ăla cu vocea subțire. Ironicul a luat-o la fugă. A fugit spre casă. A rimat el ceea ce rimat, și seara a venit iar la gardul fabricii de săpun. Era și curios.

— Porcule!

— Cine mă strigă? a întrebat ironicul.

— Porcule! Eu sînt, ăla cu voce subțire, ce, nu mă mai cunoști?

Doamne, că multe minuni mai sînt pe lumea asta. Auziți, să vorbească o căpățînă de porc! Numai căpățîna. Eu n-am mai pomenit! Era la subțioara unui om care țese din fabrică.

— Sic, porcule, eu o să știu piftle. Mă vinde directoroarea cu 18 lei/kg, mai scump ca la măcelărie, sic!

— 18 lei? Ptiu, nici nu mai stau de vorbă cu tine. După ce că ai crescut ca o lipitoare pe spîneria fabricii, te mai lași vîndut cu 18 lei. Rușine să-ți fie!

A mai scuipat o dată, i-a întors spatele și a plecat să mănînce ghîndă. Porcului ăsta ironic îi place ghînda.

Poate dumneavoastră nu vă vine să credeți toată povestea asta. Lasă, să termine nevestă-mea de spoil, să facă ordine prin casă, și vă invit să ascultați magnetofonul. Puteți să veniți și cu directoroarea Tamaș Rozalia... Vă stau la dispoziție.

B U N E Ș I R E L E

Albul de zinc lipsește uneori din comerț

De judeci obiectiv, integru

Se naște această întrebare:

— „Ce alb de zinc e acela care Nu-l poți găsi decît la negru?”

Unuia care s-a ținut de cuvînt

Ai spus: „Mănoirț, îmi merge minunat Dacă nu curge, pică!”

...Și-ai picat!

Victor Borcea

G. A. C.-ul din Șag, regiunea Timișoara, va culege recoltă frumoasă fiindcă în primăvară a însămînțat porumbul în pătrat.

Acest rezultat

Lesne se-nțelege:

Cînd semeni în pătrat

La cub vei culege.

Nouă familii din Făcățeni, raionul Fetești, oameni dintre cei mai buni și destoinici, au intrat în gospodăria colectivă.

Aici cred că se cupine

Să-mintim vorba străbună

Care spune-atît de bine:

„Cin' se-aseamănă se-adună!”

„Apărarea” unui birocrat de la un sfat popular comunal.

Fac tabele și dosare

(Chit că ride-ntregul sat)

Ca să știți voi, de pe ogoare,

Deși dați zor la secerat...

Unui tractorist cu nărav:

Ampărțit munca: tractorul

Va lua, cum am aflat,

Carburant de la remiză.

Iar el, carburant la...M.A.T...

I. Av.

El

Ca talie-i mărunt și subțire!

La față este slab, la cap e chel.

Însă luat după activitate

Se zice că-i un om și... jumătate!

În timp ce dînsul

Deși-i solid și foarte gras,

Ceo parte slabă a rămas,

Și toată lumea-mi dă dreptate:

„Nu e un om cu... greutate!”

S. Asnaș

NIC TAZODAN

Jocul de-a poșta

Ca să înțelegi mai ușor jocul nostru e bine să lucrăm pe concret. Să luăm, de exemplu, trei întreprinderi: Uzinele „Vasea Vasilescu”-Mediaș, Filatura de Bumbac „Olga Bancic”-Pucloasa și Întreprinderea „Apemin”-Covasna. Jocul se va desfășura între aceste 3 întreprinderi și obiectul jocului vor fi două obiecte sau mai bine zis două lăzi.

Să începem jocul. Închipuți-vă că la 7 decembrie 1955 uzinele textile „Vasea Vasilescu”-Mediaș trimit Filaturii de Bumbac „Olga Bancic” din Pucloasa „două lăzi cu tuburi goale de carton” pentru industria textilă.

Acum o să spuneți: ei și ce-i cu asta? Filatura a primit lăzile... și gata! Dar nu-i așa. Păi, atunci n-ar mai fi joc! Cum e? Să vi-l prezentăm:

Uzinele textile
„Vasea Vasilescu”-Mediaș
7 decembrie 1955

Către

Filatura de Bumbac
„Olga Bancic”
Pucloasa

Cu scrisoarea de trăsură C.F.R. nr. 179 și factura nr. 3220 v-am expediat două lăzi cu tuburi goale de carton.

Filatura „Olga Bancic”
Pucloasa
nr. 11 415 din 13 dec. 1955

Către

Uzinele Textile
„Vasea Vasilescu”
Mediaș

Am primit lăzile dar... eroare. În loc de două lăzi cu tuburi goale de carton, am primit două lăzi cu tuburi pentru acid carbonic, de care n-avem nevoie.

Uzinele „Vasea Vasilescu”
Mediaș
nr. 16 415 din 19 dec. 1955

Către

Filatura „Olga Bancic”
Pucloasa

Da... eroare! Lăzile cu tuburi aparțin întreprinderii „Apemin”-Covasna și probabil ale dumneavoastră din greșeală au ajuns acolo. Faceți schimb între unități.

Filatura „Olga Bancic”
Pucloasa
nr. 11 635 din 20 dec. 1955

Către

Întrep. „Apemin”-Covasna

Cu scris. de trăsură C. F. R. nr. 313 v-am reexpedit două lăzi cu tuburi de acid carbonic sosite la noi din greșeală și totodată rugăm trimiteți-ne lăzile noastre dacă au sosit aici de la Mediaș.

Întrep. „Apemin”-Covasna
nr. 677/956

Către Filatura
„Olga Bancic” Pucloasa

Am primit cele două lăzi cu tuburi pentru acid carbonic și am dispus... umplerea lor dar nu vi le putem livra deoarece nu aveți repartițiile pentru acid carbonic. Cereți cit mai urgent repartițiile de la M.I.A.D.G.A.D. București, calea Victoriei 114, contrar nu vă trimitem tuburile.

Filatura „Olga Bancic”
Pucloasa
nr. 650 din 24 ian. 1956

Către

Întrep. „Apemin”-Covasna

Tuburile nu sînt ale noastre, vă aparțin. Noi nu am făcut altceva decît vi le-am expediat fiind sosite la noi din greșeală. Ce să facem noi cu tuburi pline cu acid carbonic? Rugăm trimiteți lăzile noastre cu tuburi de carton.

Întrep. „Apemin”-Covasna
nr. 2 852 din 19 martie 1956

Către

Filatura „Olga Bancic”
Pucloasa

Vă atragem în mod serios atenția și pentru ultima dată că acidul carbonic se livrează numai pe bază de repartiție. Dacă pe viitor veți mai continua să

trimiteți tuburi goale fără a avea repartițiile, nu vi le vom umple și veți fi nevoiți să trimiteți delegat să vină să vi le ridice. Vă facem cunoscut aceasta pentru ultima dată!

Filatura „Olga Bancic”
Pucloasa

Către

Întrep. „Apemin”-Covasna

Rugăm recitiți cu atenție adresele noastre. Observațiile sînt deplasate. Nu sînt tuburile noastre. Sînt ale dumneavoastră. Noi avem nevoie de tuburi de carton goale pentru textile, care au sosit aici din eroare de la Mediaș. Trimiteți-le.

Întrep. „Apemin”-Covasna

Către

Filatura „Olga Bancic”
Pucloasa

V-am umplut tuburile și vi le-am expediat. Cu scrisoarea de trăsură nr. 111 și avizul de expediere nr. 129 veți primi de la noi cele două lăzi cu tuburi pline cu acid carbonic... și altă dată nu vi le mai umplem.

Jocul nu se termină aici. El mai poate continua pentru că filatura „Olga Bancic” continuă și ea să se întrebe:

- N-am primit tuburile goale de carton. Unde-or fi?

- Am în schimb două lăzi cu tuburi pline cu acid carbonic de care n-am nevoie. Ce să facem cu ele? Unde să le trimitem? Ale cui sînt?

Iată un joc cu multe întrebări și cu un mare semn de întrebare.

Unii sînt de părere că acest joc „De-a poșta” i se mai poate spune și „De-a baba oarba”. Au dreptate oamenii.

FLORIAN GRECEA

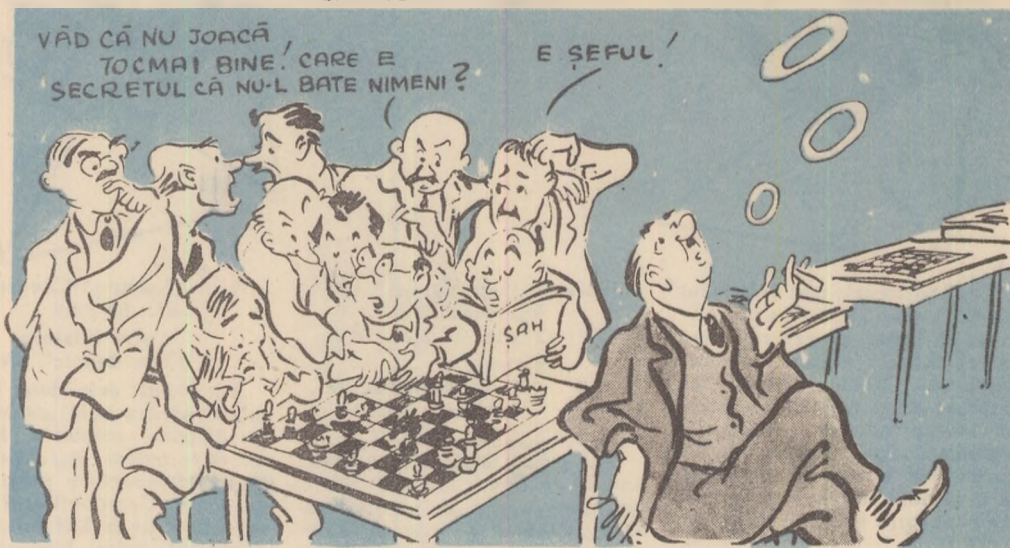
Desen de C. Florian

- Spune, Juppy, tu crezi în ereditate?
- Aș! Părinții mei au avut 1000 de hectare și eu n-am niciunul!

DICTIONARUL CHIULANGIULUI

ABSENȚE MOTIVATE - s-a prins!
ABSENȚE NEMOTIVATE - nu s-a prins!
BOALĂ ÎN FAMILIE - murături.
CONDICA - caiet de absențe.
COLOSAL - certificat medical.
CHILIPIR - șeful pe teren.
DEVIZĂ - și mline e o zi.
EFECT - clasa 7 minim.
FEȘTELI (A) - analiza muncii.
GURĂ - activitate.
HALTĂ - de la 7 la 3.
INVOIRE - problema zilnică.
JALE - lucrezi în birou cu șeful.
LAUDĂ - intraductibil, nefolosit, nu cunosc.
MIMICĂ - durere de măsele, de cap, de gît, etc.
NĂPASTĂ - sarcină.
ORĂ - timp de pierdut.
PARĂ - un sfert de oră necojită, o jumătate de oră cojită.
RANDAMENT - trei involtri pe zi.
SATIRĂ - critică nejustă.
ȘUETĂ - program de lucru.
TĂMIIE - rezultate în muncă.
ȚAMBAL - angajamente.
URAAA! - a trecut și ziua asta!
VAX - autocritică.
ZAPISĂ - retrogradare.

Simultan la șah

de C. OTTESCU

Din necuprinsuri senine
Zoirle săgețile soarele,
Simți cum se nmoaie sub tine
Străzile și trotuarele.

Două cisterne greoaie
Cu îndrjire vehiculă
(O tentativă de ploaie
Care e cel mult ridiculă).

Liniște... pulbere... soare...
Două!... oii de la seroiciu
Intri în casă... răcoare!...
Și te întinzi... ce delictul!...

Ai și tu'n fine zăbovă
Că mititelu-i în tabără...
Brusc două muște din slavă
Pe la ureche îți tabără.

*

Simți cum căldura te apasă...
Parcă sub stare de asediu
Stai doar la umbră în casă...
Bine că e și concediu.

Unii vor singuri să plece,
Să-și lase acasă soțiile:
— „Plec numai eu, pină'n zece,
Nu îți sînt gata hîrțile!...”

Soarta ironică parcă
Joacă acestora fetele
Cum au prins ei să se ntoarcă
Pleacă la mare nevestele.

*

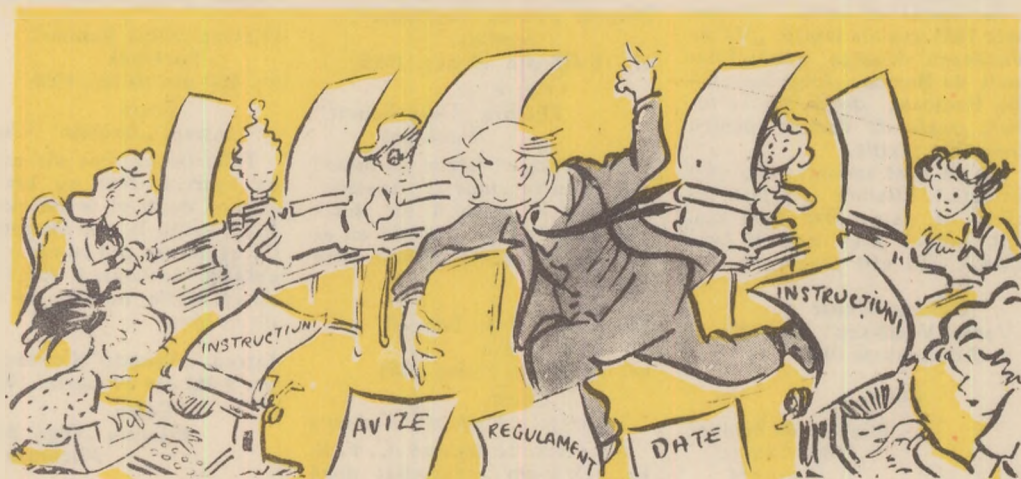
Alții, din contră, cînd pleacă
Iau cu ei toată familia
Prin C. C. S.: — „Ce e dacă
Vine și Jean și Emilia?!”

Deci, cum ridică probleme
Cam, dificile căldurile
Vară își ia de cu vreme,
Prepăzătoare, măsurile.

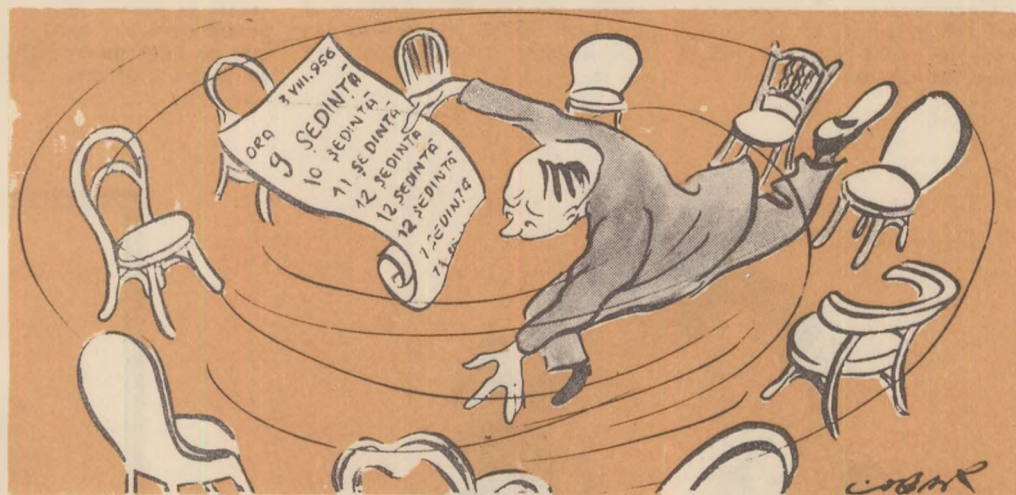
Pune legume'n grădînă,
Scoate în larg toate pelete,
Urcă în zarea senină
Noile sonde și schelele,

Coace cu grijă la vreme
Fructele, griul, finetele,
Scoală cocoyil să cheme
Mai timpuriu diminețile.

Și, cînd și-arată chelța
Insomnurat încă, soarele,
Mină pe toată cîmpia
Hăt, către zare tractoarele...

Simultan la mașina de scris

Simultan la ședințe

Un ciine cu talente de est
cu lavalieră prinsă peste zgardă,
stătea în fața unui sepalet
și atîns la cea mai simțitoare coardă
nu contenea să laude-o pictură:
— Ce mină de artist! E de-o factură

de clasici demnă. Ce talent!
Cît patos, simț eferoescent,
cît dinamism,
căldură,
optimism...
Se vede că-i un pictor de valoare
probabil cunoscut!
Dar cine-i oare?
Alături de el,
un motănel,
ce pină'n oîrful cozii se zbirțise
de laudele ce le auzise,
sopți emoționat:
— Eu l-am pictat!

— Ce spui? Aud eu bine?
il repezi dulăul mirînd șocat.
Cum? E pictat de tine?
— strigă lătrat —
E imposibil! Ham! L-ai piaglat.

VIOREL BURLACU

Cosmarul

Inginerului

Rusei

de ȘTEFAN HORIA

Tovarășul Inginer Rusei își încute cu grijă biroul, se urcă în mașină, ajunse acasă fără nici un accident și, așezându-se la masă, luă un dejun copios, după care se culcă pentru o jumătate de oră, căci se simțea extrem de obosit. Dacă tovarășul Inginer Rusei nu s-ar fi culcat, probabil că nici extraordinara sa aventură n-ar fi avut loc. Dar tovarășul Inginer Rusei s-a culcat și a dormit un somn greu. Iată și cărările întortochiate ale cosmarului pe care l-a avut el.

* * *

Se făcea că noul director al Trustului II Construcții-Bacău îl chema în biroul său și-l poruncește să plece degrabă pe teren. Și se mai făcea că el, Inginerul-șef al Trustului, tovarășul Rusei, se mira foarte de această măsură intrucit fostul director, tovarășul Vodanovici, obișnuia să-și țină pull pe lingă el, ca o cloșcă iubitoare ce fusese și nu mai era. Și se mai făcea că tot sucindu-se și codindu-se el, se lăsase o noapte neagră și groasă, de puteai să-ți bagi degetele în ochi, numai bagajele în mașină, nu. Apoi, nu știu cum (dar așa se întâmplă în vis, de cele mai multe ori), tovarășul Rusei se pomeni într-un turism care înalță prin întuneric și-l ducea... pe teren. Dar ce teren! Numai gropi și șanțuri neastupate, numai mobilite-mobilite de pământ nenivelat, numai obstacole neprevăzute care apăreau în lumina farurilor, în străfulgerări de o secundă.

- Ale cărui Trust or fi aceste materiale trosite? striga tovarășul Inginer în cosmarul său. Ce nesimțitor de Inginer-șef a slăbit chin-gilele pînă-nrătit încît să lase un șantier să ajungă într-un asemenea hal?

Deodată se auzi un trosnet înfricoșător și mașina se opri cu roțile din față într-un șanț lung de două sute de metri. (Așa e în vis: șiți - fără să măsoři). Se pornise o ploaie grozavă și nici o lumină de năcăteri. Încercînd să iasă din șanț, tovarășul Rusei se potolnî de un morman de țevărie.

- Dar acestea sînt conductele pentru racordul de apă al unei clădiri, conducte care trebuiau instalate în șanțul de mult săpat! strigă Inginerul. Și ridicîndu-se din băltoaca în care nimerise, o luă înainte, orbește. Deodată, însă, simți că i se cascadează pămîntul sub picioare.

- Drace! izbucni el aproape plîngînd de mînie. Asta nu e groapa unde trebuia construit căminul de apă? De cită vreme o sta ea des-coperită? Trustul care execută aceste lucrări e de o nepăsare nemai-pomenită! Ah, un adăpost! Vreau un adăpost! Sînt ud și înghețat! Apoi... voi vedea eu cu cine am de-a face!

Ca prin minune - sau ca prin vis - tovarășul Rusei se pomeni în fața unei clădiri. Bătu la prima ușă.

- Nu mai pot! strigă el. Unde sînt locuințele provizorii ale constructorilor, că ard să-mi văd la față!

- La față n-ai să-mi poți vedea - spuse o voce - căci racordul electric la cablu subteran nu s-a făcut de un an de zile. S-a făcut în schimb o legătură electrică de unde s-a nimerit și, din pricina diferențelor de tensiune, acum ni s-au ars siguranțele, plus cîteva aparate de radio. Dar nici locuințele constructorilor n-ai să le poți vedea, căci de trei ani zac ele neterminate, constructorii ocupînd un număr de apartamente care în mod legal ar trebui predate beneficiarului.

- Atunci, unde să mă duc?

- Du-te într-un subsol, că noaptea nu umblă nimeni prin spălătorii și ai să te poți odihni în liniște pînă-n zori!

Spălătorie! Sobă! Apă caldă! Eventual poți să-ți faci și un culcuș într-o cadă uscată! Tovarășul Rusei se simți fericit. Se pomeni într-un subsol. Dar abia pășise pragul spălătoriei că o bucată de tencuială se prăbuși din tavan peste capul său agitat, umplîndu-l de moloz și de apă. (Apa se scurgea din sifonul instalației de canalizare a apartamentului de deasupra spălătoriei).

Bulmăcit, înghețat, plin de noroi și cu părul încălțit de moloz, tovarășul Rusei alergă afară ca o nălucă.

În bulmăceala sa, pătrunse într-un subsol și intră cu picioarele în apă, pînă la genunchi. Se întoarse din drum și urcă scările, în goană. Simțea că se sufoca! Aer, aer!

Ieși pe o terasă! Ah, să respire puțin, să-și pună gîndurile în ordine. Se rezemă de balustrada terasei (fără să observe că balustrada nu există) și se prăbuși în gol. Căzu de la o înălțime de șase metri, dar noroc că șantierul era numai băltoace, astfel că lovitura fu amortizată de adîncimea apei. Tovarășul Rusei gemu, se zbatu... dar nu se mai ridică. Rămase lat, respirînd greu. Deodată însă se făcu lumină. Fascicoul unui proiectant gigantic îl învăliși și-l expuse privirilor. (Se reparaseră siguranțele arse, se vede!) Dar căror priviri? Cine erau toți acei oameni care-l arătau cu degetul? Și ce auzea?

- Uite-l pe tovarășul Inginer-șef al nostru!
- Cum, al vostru? răcni tovarășul Rusei. Ce șantier e ăsta?
- Șantierul de locuințe muncitorești de la Onești (regiunea Bacău) de sub îndrumarea Trustului II Bacău!
- Nu-l adevărat! izbucni el.
- Just! Trebuia să spunem: de sub neîndrumarea Trustului II Bacău!
- Nu, nu, nu! protestă cu disperare tovarășul Rusei, de la Trustul II Bacău. În hîrtioarele mele scrie că șantierul Onești merge de minune! Unde s-a mai pomenit ca un racord de alimentare cu apă, care se poate executa în 24 de ore, să nu se execute nici măcar în 24 de zile?

- La blocul de 18 apartamente din incinta C, Onești! răspunse corul privitorilor.

- Nu, nu, nu! Unde s-a mai pomenit ca o groapă de cămin să zacă nelucrată timp de mai bine de un an, expunînd conducta de apă înghețului și ruginei?

- În spatele blocului 4 B, Onești! se încăpățîna și mai tare corul.
- Unde s-a mai pomenit bazin cu apă verde la temelia unei construcții?

- La blocul 2 B, Onești!
- Protestez! Vreți să mă băgați la apă cu orice preț!
- Ce să te mai băgăm? Nu vezi că ești ud pînă la piele? Ai intrat singur!

- Și tot la Onești funcționează o legătură electrică defectuoasă?

- La blocul 5 B.
- Mă înăbuși! Tot la Onești a căzut tencuiala unor tavane?

- În spălătorie și în uscătorie acelulași bloc 5 B.
- Dar subsolul inundat din neglijența instalatorilor?

- Tot la blocul 5 B (scara I). Și tencuiala ciupită (împușcată) din pricină că s-a întrebuițat var proaspăt la mai toate blocurile, și ușile care nu se închid bine, și placajul de platră ornamentală, care a trebuit refăcut, ridicînd prețul de cost, și drumul început, dar părăsit la jumătate - toate acestea numai la Onești le aflați!

- Dar cine e șef de șantier aici? răcni tovarășul Rusei, încercînd să se ridice din băltoacă.

- Cine nu e șef de șantier? spuse corul. În trei ani s-au schimbat nouă șefi. Cum apuca unul să se familiarizeze cu problemele, cum se schimba!

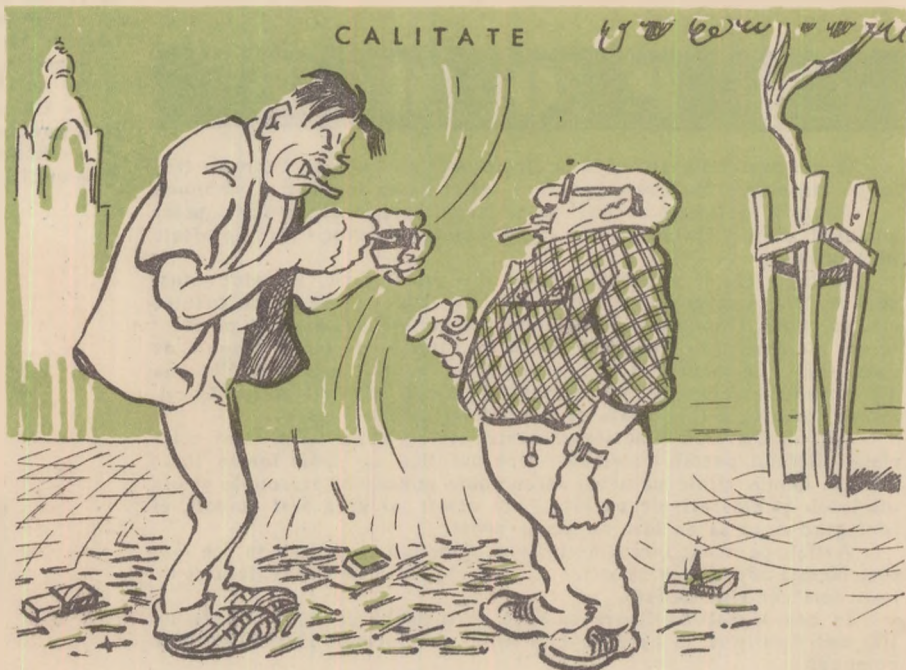
- Și găsiți că schimbările nu erau necesare?

- Ba erau foarte necesare! Dar la conducerea Trustului! Tovarășul Inginer-șef al Trustului II Bacău hoibă ochii, simți că se sufoca, dădu din mîini și din picioare fără rost...

Și căzu! Căzu - pentru moment - din patul său comod deschizînd ochii, dar fără să fi leșit încă de sub spațma cosmarului. Tovarășul Inginer-șef Rusei se așeză pe covorul camerei sale, își șterse fruntea nădușită și bolborosi, clătînd din cap: „Să știți că mi-am încărcat stomacul prea tare! Auzi ce să-mi treacă prin mînie! Eu - și lucrările de la Onești! Dar ce, nu merg ele și fără mine? Ha! Și ce băltoacă, domnule, ce băltoacă! Noroc că a fost un simplu vis. Un vis urit... din care m-am trezit!”

* * *

Cu cită grijă se mai pipăie tovarășul Inginer ca să fie sigur că s-a trezit din visul său urit. El nici nu știe că visul urit totuși continuă. Dar nu în camera cu pat moale și covor pe dușumea. Ci pe șantierul îndepărtat, de care e mai bine să nu audă. Căci au dreptate oamenii: e greu să ajungi la Onești... E mai simplu să ajungi... de pomină.

- Totuși am auzit ieri despre un incendiu cauzat de un chibrit aruncat aiurea!
- Zvonuri!

Desen de H. Leru

IN ȚEPII „URZICII”

NIVEL IDEOLOGIC

Desen de
V. Crivăț

Unii artiști plastici consideră că este suficient să introducă în mod formal în lucrările lor anumite elemente pentru a ridica valoarea ideologică a operelor lor.

— Nene, dar nu văd nici o uzină în vîrf!?...
— Ce știi tu? Asta-î o operă de artă și nivelul meu ideologic îmi impune să o prevăd!

IMPREJURARE FERICITĂ

Postul de prim ajutor de la mina Lupeni, orizontul 480, stă închis în timpul schimbului III, din cauza înfirmităților care lipsesc de la serviciu.

— Aoleu, îmi spargi capul!
— Nu contează, norocosule: e schimbul II!

Desen de Fred
Ghenădescu

S P O R T

O vie activitate sportivă se desfășoară în comuna Volnești (raionul Tirgovște) pe terenul sportiv aflat chiar în centrul comunei. Această activitate se bucură de largul sprijin al sfatului popular comunal, care - (ținînd să n-o îngreiească cu nimic - nu îngreiește nici terenul.

Pușinele uluci, care mai există din fostul gard, nu sînt totuși scoase. Sînt menținute de către sfat, ca utile: să pătrundă printre ele, pe teren, concurenții. În ultima competiție desfășurată pe acest teren, clasamentul a fost fixat după cantitatea de iarbă păscută de concurenți. Pe locurile 1 și 2 s-au plasat vacile Joana și Plăvana ale vecinului Cristache, pe locurile 3-4-5 oala și mieii lui nea Cocși, iar pe locurile 6-10 scroafa și purceii lui neica Dițescu.

Alți sportivi cu o susținută activitate pe acest teren sînt salariații oficiului poștal, de vizavi, care practică un sport foarte interesant: depun zilnic pe acest teren toate gunoarele personale și ale oficiului. Și sînt atît de pasionați, că oricît ai vrea să-i oprești, ei nici gînd n-au să se lase de acest sport.

Astfel, pe acest teren, activitatea sportivă e din ce în ce mai vie. Numai activitatea sportivă e însă vie. Piscicile azvirlite aici de unii cetățeni sînt moarte.

În cadrul etapei viitoare va avea loc o probă decisivă: proba de 100 metri garduri, la care va concura... conducerea sfatului popular comunal.

Sînt pronosticuri că această probă o vor câștiga tovarășul președinte Petre Paraschiv și tovarășul secretar Miriță, deoarece - după cîte sîntem informați - dinșii au început pregătirile și antrenamentul în vederea... reparării celor 100 de metri ai acestui gard.

Factori poștali

Factorul poștal Burgheci Gheorghe (care făcea curse între oficiile P.T.T.R. Dăbuleni (raionul Gura Juiului) și Grojdibodu (raionul Corabia) avea în itinerariul său și comuna Ianca, pentru care manifesta o simpatie specială.

Adică în special pe cetățenii acestei comune obișnuia el să-i „clupească” (sub pretext că n-avea mărunțiș) la plata mandatelor poștale și a pensiilor sau la încasarea abonamentelor pentru ziare și reviste.

În plus, el nu respecta totdeauna itinerariul și încredința adesea trimiterile poștale altor persoane decît destinatarilor.

Pentru atîtea repetate abateri, poștașul Burgheci Gheorghe a fost... recomandat Direcției Regionale P.T.T.R.-Craiova spre a fi mutat disciplinar la alt oficiu sau a i se desface contractul de muncă.

Cugetare pentru uzul factorilor poștali: la P.T.T.R. cîntea și conștiinciozitatea sînt cei mai prețioși... factori.

Tehnică veterinară

La Gospodăria agricolă colectivă „Gheorghe Doja” din comuna Triteni-Colonțe (raionul Turda, regiunea Cluj), din neglijența tehnicienilor veterinari Pirjol Elena erau să piară mai multe vite ale gospodăriei.

Intervenind la timp medicul veterinar șef al raionului și medicul veterinar din comuna vecină, vitele au fost salvate.

Dacă nu reușeau acești medici veterinari să repare greșeala tehnicienilor Pirjol, ar fi fost printre vitele gospodăriei un adevărat... pirjol. Întrebată ce părere are în această problemă, tovarășa tehniciană veterinară a răspuns:

- Din această regretabilă întimplare am învățat și ceea ce nu știam în domeniul tehnicii veterinare, așa că pe viitor nu voi mai sta, în fața unor vite bolnave, ca... vitelul la poartă.

Fînd apoi întrebat și vitelul, ce părere are în această problemă, el a declarat:

- Nu-mi dau nici o părere. Nu sînt... bou ca să mă pun rău cu veterinarul.

Control

Țesătoarea Apostol Ioana de la unitatea C a fabricii „Răscoala din 1907” din București cheamă la războiul 301 pe meșterul Ignat Gheorghe de la secția a II-a, ca să facă controlul calității, să constate dacă e cumva pinza defectă.

Dar el nu se duce. Zice: Altă treabă n-am?

Așa înțelege el munca și controlul calității.

Va să zică nu e defectă pinza. E defect... meșterul.

Evidență

Tovarășul Mircea Constantinescu, șeful secției evidență la întreprinderea I. M. U.-Medgidia, are metode de lucru personale.

Conform acestor metode, la această întreprindere piesele sînt date adesea în lucru, neînsoțite de fișele de evidență care ar trebui să le însoțească în tot cursul procesului de producție, deci nu există un control precis al fiecărei operații.

Astfel e posibil uneori ca, din o sută de plese date în lucru, să se strice la strung zece, și să plece mai departe la freză doar 90, fără ca lipsa pieselor rebutate să poată fi constatată.

În aceste condiții, n-ar fi de mirare ca o convorbire cu tovarășul șef Constantinescu să se desfășoare cam astfel:

- Cum găsiți totuși piesele rebutate?

- Ușor. Le căutăm pe jos, prin ateliere.

- Și cum stabiliți care anume lucrători au dat aceste rebuturi?

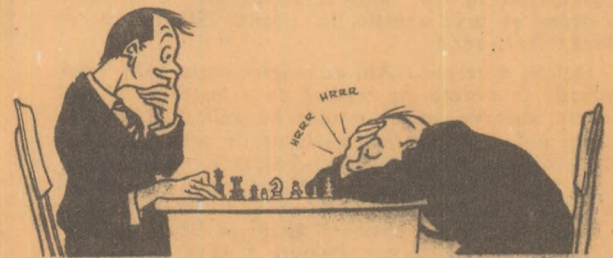
- Simplu. Întrebăm din om în om: care ești, mă tovarășe, ăla de-ai dat aceste rebuturi?

- Iar dacă se întimplă (cum s-a și întimplat) ca un ucenic, nepătruns încă de spiritul conștiinciozității în muncă, să execute greșit 12 piese, și îi trece prin cap să le îngroape în pămînt, crezînd că astfel nu-l vor fi descoperite, - ce faceți?

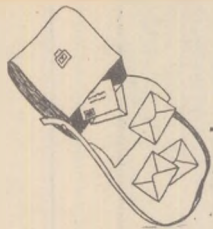
- Ce facem dacă le îngropăm?... Rămîn îngropate, și ne referim la proverbul: rebutul de la groapă nu se mai întoarce.

- Rebutul nu se întoarce, e adevărat. Dar foala se poate întoarce. Și atunci n-o să mai fie rebuturi.

Desen de A. Rik

— Cine m-a pus să-i atrag atenția că e... în „pat”?!

URZICUȚO,

Hai cu noi la atletism! Facem antrenament! Dar nu-ți lua pantofii cu cule pentru cros, pantofii fabricați de cooperativele „Încălțămîntea” Timișoara și „Sporting” Tîrgul-Secelesc, pentru că ai să rămi de căruță. Și nici sulțe fabricate de „Iprofii” Sibiu, pentru că n-ai să ai ce arunca. Adică... stai! Avem o idee: ia-ți pantofii de cros ca să ai ce arunca, și sulța ca să te sprijini cînd n-ai să poți alerga... În picioarele goale. Cel care fabrică aceste materiale sportive procedează astfel: ține pantofii în mînă și sulțele în dulap. De aceea și pretînd că sînt durabile. Rămîne să ni se predea metoda de a alerga în mînă și de a arunca cu jumătăți de sulță, nu de alta dar ca să împăcăm și fabricile și disciplina muncii dumnealor... să dai cu sulța într-oagă în ea! Ei, nu vrei să vii cu noi?

Kiss Ladislau

Antrenor atletism cat. I
Maestru al Sportului
Oradea

DRAGĂ URZICO,

Dacă ai de gînd să-ți dai țepii la curățat, te rog să nu te adresezi curățătoriei „Lucașăru” din Capitală, intrucît din bonul ce ți se eliberează vei afla următoarele: curățătorii nu garantează culoarea, rezistența materialului, dimensiunile originale, etc., etc., etc. Să știi însă că așa cum nu-și asumă nici o

DRAGĂ
URZICO

răspundere în privința execuției lucrării, tot așa nu-și asumă nici o responsabilitate nici în legătură cu condițiile înscrise de către ea însăși pe bon. Concret: Un *balonsete*, predat la biroul din cal. Moșilor 74, la 13 martie 1956, cu bonul nr. 525, a fost gata în mai. O hatnă predată aceluiși centru, la 16 aprilie 1956, cu bonul 890, nu era gata nici la 2 luni de aceleiași an. După cît se vede (citez) „*riscul e al clientului, sub orice raport*”. Curat raport! Adică... nu-ți curat de fel, cu toate că vine de la curățătorie. Nu crezi, Urzico, că se impune ceva mai multă apă și săpun sau, cum s-ar spune, o săpunală strașnică celor... *iresponsabili*?

Iosifescu Petre

Bul. Hristo Botev nr. 44
București, Raionul T. V.

DRAGĂ URZICO,

Notează-ți te rog, patru cuvinte: Cîsnădie, Aprozar, restaurant, farmacie.

Și cînd ai treabă prin Sibiu, treci pe la sfatul popular raional și întreabă-l pe tovarășii Toth Ștefan și doctor Gheorghe Dumitru, ce au de gînd cu aceste... cuvinte?

La acest sfat, tovarășul Toth e șeful secției comerciale, iar tovarășul doctor e șeful secției sănătate, - și datorită „grîii” dumnealor față de... comerțului și sănătatea Cîsnădiei, situația la noi e următoarea:

- n-avem încă în acest oraș un Aprozar așa că sîntem nevoiți să ne aprovizionăm cu zarzavaturi și legume din sector particular, la prețuri de speculă;

- n-avem la restaurantul cooperatist din localitate, vin și bere decît din an în paște;

- iar la farmacia locală nu găsim anumite medicamente (ca penicilină și sulfamide) vorba ceea: nici de... leac.

Și propune-le, dragă Urzico, celor doi tovarășii de la secțiile comercială și sănătate, o afacere sănătoasă: în schimbul acestor cuvinte, dinșiți să-ți dea unul singur: cuvîntul că vor trece și la... fapte.

Maria Constantinescu

str. Podului nr. 7

Cîsnădie

URZICO,

În comuna Mihăilești (raionul Mizil, regiunea Ploești) s-a inventat un admirabil sistem de a fi pedepsiți cel ce critică.

Trei șefi de la cooperativă (președintele Popovici Leonida și contabilii Surlea Virgil și Radu Dobre) au fost criticați de brigada artistică de agitație că înșeală pe cetățeni, vinzîndu-le pîse de aparate de radio (baterii și pile) uzate, adică pe care le utilizează mai întîi, cîva timp, dumnealor. Urmarea: spre a pedepsi această brigadă, numiții șefi au pedepsit a doua zi întreaga comună, nemădînd brutăriei făină și lăsînd populația fără pîine.

De asemenea doctorul Bădăcescu Dumitru, medicul șef al spitalului, fiind criticat de brigada de agitație că nu lasă personalul spitalului să participe la activitatea căminului cultural, a amenințat imediat că, dacă va mai fi criticat, nu va mai furniza de la dinamul spitalului, căminului cultural, curentul electric necesar rulării de filme pentru locuitorii comunei.

Găsesc, dragă Urzico, foarte bun acest sistem. Și fac următoarea propunere: dacă această brigadă de agitație va mai îndrăzni să critice pe cineva, să fie întreaga comună pedepsită și mai sever: să fie lăsată fără șefi de cooperativă și de spital, ca doctorul Bădăcescu și ca președintele Popovici și contabilii Surlea și Dobre!

M. Tilimpea

Ploești

str. Principatele Unite 7

DRAGĂ URZICO,

Aud pe unii oameni laudînd arta scamatorilor de prin circuri. Să mă tere dumnealor, dar nu e mare școfală. În comuna Mehadica (raionul Orșova) poate face scamatorii orice persoană. E drept, cu o condiție: să aibă vreo funcție la statul popular comunal.

Următoarele cinci persoane au: Drăgulescu Ion e președinte, Grunt Iosif, secretar, Drăghici Petru, referent agricol, Ghimboasă Zaharia, membru al comitetului executiv comunal, iar Popa Ion imputernicit C.S.C.

Aceste cinci persoane au făcut cu mare ușurință următoarea mică scamatorie: din patru proprietari cu pămînt mult au făcut opt proprietari cu pămînt puțin.

În urma acestei scamatorii făcute în registre, cei patru proprietari nu mai au cîte 10 sau 15 hectare, ci - fiind „defalcați” cu fiii sau ginerii lor - au acum numai cîte 5 sau 7 hectare. Deci anul acesta, ei vor putea înșela statul la predarea cotelor de carne, lapte, cereale, etc.

Acum, dragă Urzico, să-ți și explicit. Dacă fiii sau ginerii celor patru proprietari au locuri sub alt acoperămint, în gospodării separate, operația ar fi legală și s-ar numi defalcare. Dar fiindcă fiii proprietarilor Pavel Urechiatu, Constantin Roșu, Ion Riteș și gînerii proprietarului Petru Vug trăiesc sub același acoperămint cu soacra și cu tații lor, alcătuiind cîte o singură gospodărie, operația a fost „defalcare” numai cu numele.

Vezi, dragă Urzico, ce ușoară e arta scamatoriei?

Nistor Ion, Timișoara

Desen de Domițian

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:

Calea Victoriei nr. 25.

Telefoane: Secretariatul
de redacție 4.28.15

Secția scrisori 4.60.34

Secția viața internă
4.72.23

— Dacă bag banii în acțiuni, devin și eu capitalist ; dacă devin capitalist, rămân nemîncat astă-seară...